

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2021.

JŪNIJS / JŪLIJS / AUGUSTS

Nr. 5 (730)

Foto: Aija Kīna

*Kuriet lielu Jāņ' uguni / Pašā Jāņa vakarā!
Jāņa bērni nosaluši, / Jāņa zāles lasīdami.*

**Losandželosas latviešu skolas saime apsveic visas Līgas un Jāņus
un sūta sveicienus Līgosvētkos gan lieliem, gan maziem!**

Ziņas par sarīkojumiem: www.biedriba.org

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

26 Ox Bow Lane, Woodbridge CT 06525

tālr.: 1-203-397-7609; 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kurās nav DK LB biedri, Informācijas Biļetēna abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$40, 1/2 lappusi – \$25, 1/4 lappusi – \$20; uzņēmējdarbības karti – \$15.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jānosūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube biedru naudas, biļetēna abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jānosūta: DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jānosūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul,
Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660

Phone: office 844-277-2639; cell 949-413-8888

www.latvianconsulate-la.org

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-585-5748; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-217-1931; e-pasts: dziesma_1@yahoo.com

DK LB valdes locekļi:

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu koordinatore);

Jānis Daugavietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Pauls Berkolds, Endija Damroze, Inguna Galviņa,

Aivars Jerumanis, Zane Kalniņa, Nora Mičule, Guna

Reina, Inese Sviķkalne, Līga Sviksa, Dace Taube,

Juris Zinbergs

Losandželosas latviešu skolas pārstāve – Aija Kīna

DK LB Revīzijas komisija: Biruta Šulca, Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrā trešdienā plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 1.00 (vai arī pēc īpaša paziņojuma) Losandželosas latviešu namā biedrības telpā otrā stāvā (tagad tīmeklī).

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetēna saņēmējiem mainot dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org), lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļetēniem.

Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas 81. gadadiena

*Dienvidkalifornijas latviešu biedrība
ielūdz uz*

Baltā galdauta svētkiem

2021. gada 4. maijā plkst. 6:00 vakarā

BŪSIM KOPĀ, DALOTIES ATMIŅU STĀSTOS,
BAUDĪSIM LOSANDŽELOSAS LATVIEŠU SKOLAS SAIMES PRIEKŠNESUMUS,
MŪZIKU
UN DZEJU AUTORES RUDĪTES GODFREJAS LASĪJUMĀ.

Sarīkojumu vada Pauls Berkolds

Zoom saite: [Baltais Galdauts LA](#)

slīdēja pār mūsu galvām kā dodot svētību, kā noglāstot.

Citēšu „Karoga dziesmas” rindas:

*„Klusi rokas uzliekam
Brīvās Latvies karogam;
Topi, audzi, brīvā Latve,
Brīvu tautu kopībā!
Tavi bijām, tavi esam,
Tavi būsīm mūžībā.“*

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valde vēl visiem priecīgus un gaišus „Baltā galdauta” svētkus!”

Programmu sagatavoja un svētkus vadīja Pauls Berkolds. Programmu ievadīja Rīgas kultūras un tautas mākslas centra „Mazā Ģilde” bērnu tautasdeju ansamblis „Dzintariņš” dejas „Dārga mana tēvu zeme” (Raimonda Paula mūzika, Knuta Skujnieka vārdi, Jāņa Purviņa choreografija): https://www.youtube.com/watch?v=UWK8t7aJkoE&ab_channel=J%C4%81nisJozauskis

Losandželosas latviešu skolas pārzine Aija Kīna pastāstīja, kāpēc mēs svinam Baltā galdauta svētkus.

„1990. gada 4. maijā 138 no 201 Augstākās padomes deputāta pieņēma deklarāciju „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”, pāršķirot jaunu – baltu – lappusi Latvijas vēsturē. Atceroties šo zīmīgo notikumu, par godu Latvijas valsts neatkarības atjaunošanai, tiek svinēti arī Baltā galdauta svētki, kad ģimenes sanāk kopā uz svētku mielastu pie balta galdauta klāta svētku galda. Kāpēc balti galdauti? Pētījumi liecina, ka 2015. gadā tikai 2% iedzīvotāju 4. maiju ierindoja starp nozīmīgākajiem valsts svētkiem, šo dienu drīzāk izmantojot pavasara dārzu darbu veikšanai, nevis svinot. Lai situāciju mainītu, bija jārada svētki vai kāds simbols, kas atgādinātu, ka Latvijas valsts neatkarības atjaunošana patiesi ir sviņama. Tā radās ideja par Baltā galdauta svētkiem, jo, pulcējoties pie svētku galda, mēs vēlamies visu padarīt svinīgāku, tāpēc sameklējam skaistāko, baltāko gald-

Dienvidkalifornijas latviešu biedrība aicināja Latvijas neatkarības atjaunošanas gadadienā, 4. maijā, klāt baltus galdautus un visiem tikties tīmeklī. Svētki sākas pulksten sešos vakarā. Uzrunu teica DK latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis:

„Priecājos šajā saulainajā pievakarē redzēt mūsu virtuālo „Baltā galdauta” svētku svinētājus. Vēlos pateikt paldies visiem, kuŗi palīdzēja šos svētkus sarīkot, īpaši Paulam Berkoldam par programmas veidošanu un vadīšanu un šo svētku ierosinātājai Dienvidkalifornijā Dziesmai Teterei, skolas pārzinei Aijai Kīnai un skolas audzēkņiem, Rudītei Godfrejai un visiem, kas ieguldīja darbu un laiku.

Pagāja 50 gadu, līdz mūsu tauta atkal varēja sajūst brīvības elpu, kad 1990. gada 4. maijā tika atjaunota Latvijas Republikas neatkarība. Mēs šo dienu pieminam, rīkojot „Baltā galdauta” svētkus. Paceļot sarkanbaltsarkano karogu pulcējamies pie balti klātiem galdiem kopā ar ģimenēm, draugiem un kaimiņiem. Manā mūžā neaizmirstams ir brīdis, kad Latvijas Dziesmu svētku 100 gadu jubilejā stāvēju Mežaparkā uz estrādes un kopā ar citiem koristiem dziedāju „Karoga dziesmu” ar Raiņa vārdiem, un milzīgs sarkanbaltsarkans karogs lēni

autu, kāds mājās atrodams. Tas ir pašapziņas un lepnuma simbols, vienojošais elements, kas aicina cilvēkus sanākt kopā. Pie baltā galdauta noteikti var arī gremdēties atmiņās par vēsturiskajiem notikumiem un savām personīgajām emocijām tajā dienā.”

No savas ģimenes un Losandželosas latviešu skolas Aija Kīna novēlēja visiem skaistus svētkus!

Kīnu ģimene dziedāja Renāra Kaupera dziesmu „Mana dziesma” ar Ingas Cipes vārdiem. Šo dziesmu pirmo reizi 2005. gada 29. jūnijā IX Latvijas Skolu jaunatnes Dziesmu un Deju svētku atklāšanas koncertā dziedāja koris, un 2018. gadā tā ieguva trešo vietu RadioSWH aptaujā. Tā kļuvusi par vienu no iemīļotākajām dziesmām latviešiem gan ārzemēs, gan Latvijā.

Biļetena lasītāji būs pamanījuši, ka katrā izdevumā ir kāds Rudītes Godfrejas (Godfrey) dzejolis. Pie viņas 4. maijā ciemos aizbrauca Dace Svenķe un Irēna Diča. Viņas tiešraidē nolasīja četrus Rudītes Godfrejas dzejoļus. Namamāte bija pagatavojusi gardas latviskas pusdienas – ar dillēm. Dace Svenķe atveda magones un rudzupuķes, Latvijas rabarberu vīnu un upeņu vīnu, Irēna Diča – puķes un uzkodas. Rudīte viņām uzdāvināja baltus tamborētus galdautiņus. Derētu šajos svētkos arī ieviest tradīciju apmainīties ar dāvanām!

No kr.: Irēna Diča, Rudīte Godfreja, Dace Svenķe

Pauls Berkolds dziedāja Māra Lasmaņa komponēto dziesmu „Mans mantojums” (Ārijas Elksnes vārdi).

Latviešu skolas audzēkņi deklamēja tautasdziesmas.

Eduards Kalniņš-Zeltiņš nodziedāja komponista Bruno Skultes dziesmu „Aijā” (Toma Tomsona vārdi). Parasti šo dziesmu dzied vīru koris, bet tā var būt arī sōlo dziesma.

Latviešu skolas audzēkņi Ingrīdas Dženningsas (Jennings) vadībā bija iemācījušies dziesmu „Pie Dieviņa gaŗi galdi”, un dziedājumu papildināja Lailas Dženningsas un Annas Arnoldas dejas.

Atmiņās par vēsturisko dienu, 1990. gada 4. maiju, dalījās Ilze Nagaine, Martiņš Leikarts, Dziesma Tetere un Dace Svenķe.

Ļoti savilņoja tvarts „Balti un brīvi – Baltā galdauta svētki Carnikavā 2018. gada 4. maijā”:

https://www.youtube.com/watch?v=Qwp5N9RCvJA&ab_channel=Rado%C5%A1%C4%81apvien%C4%ABbaDZ%C4%AAVOTPRIEKŠ

Beigās ar lielu iedvesmu kopā dziedājām „Še, kur līgo priežu meži”! Bija vairāk nekā 100 apmeklētāju, arī no Vašingtonas, Oregonas, Aidaho, Ņujorkas, Konektikutas.

Foto: Jānis Andersons

Ar baltiem galdautiem klātie galdi 4. maijā

„Holivudas Kofera” aktieru galds

Svin Beķeru un Tūbeļu ģimenes Sandiego

Šūmanes-Karami ģimenes galds

Annijas Teteres klātais galds

Volkovsku ģimenes galds

Puķīšu ģimenes galds

Ilzes Nagaines galds

Arnoldu ģimenes galds

Ievas Liepnieces galds

Kīnu ģimenes galds

Rudīte Godfreja

▪ Bet
▪ bez vējiem
▪ n e i e s ē s i e s
▪ neviena sēkla
▪ Viss būs kluss
▪ Tik kluss
▪ Un nedzirdams
▪ Kā akmens dus
▪ ...
▪ bez vēja kustības
▪ pat putns nogurst
▪ l i d o t
▪ Nebaidies
▪ No kustības
▪ Un tavas domas
▪ iesēsies ar vēju
▪ un viss pārvērtīsies
▪ s p ē j i
▪ ...
▪ Spriedze noplūdīs
▪ Un sēkla
▪ Vietu izplaukt
▪ a t r a d ī s

▪ Dalīt
▪ PRIEKU
▪ Tas ir dubultprieks
▪ Bēdas
▪ ...nelaimi
▪ Es varu tad
▪ Būt arī viens
▪ Bet
▪ Kad priekā
▪ Nav neviena
▪ Ar ko dalīties
▪ tad tu jūties
▪ c i l v ē k
▪ viens tik viens
▪ Kā nemūžam nejūsts
▪ Laimes pieskāriens
▪ ***
▪ Dalīt prieku
▪ Tas ir
▪ DUBULTPRIEKŠ

Dzejoļi nolasīti tiešraidē 4. maijā

▪ no Klusā Ūkeana malas
▪ es savu
▪ SAULRIETU
▪ pie tevis uzlekt laižu
▪ ... tur tālumā
▪ tu modīsies
▪ ar domu
▪ gaišu
▪ ar saullēktu
▪ kur jaunai dienai
▪ DEBESĪS
▪ vairs nebūs plaisu
▪ ...starp mums
▪ tad iespīdēs
▪ šī zelta gaisma
▪ pār Rīgas torņiem
▪ zelta gaiļu
▪ smailē
▪ būs jauna
▪ DIENA
▪ ...vēl viena
▪ mūsu kalendāru ailē
▪ no Klusā Ūkeana malas
▪ līdz pat Rīgas torņu smailēm
▪ ...nav
▪ nav
▪ vairs šodien attālumiem
▪ p l a i s a s
▪ es savu saulrietu pie tevis laižu

▪ Kā cilvēka daba iekārtota
▪ Katram tā savā dabas rāmī dota
▪ Citam tā glēva citam neuzņēmīgi jēla
▪ Cits pakaļā līdzs cits viegluma idējs
▪ Cits neatkarīgs un taisns kā cirvis
▪ Cits ironizētājs visas aitas jau cirpis
▪ Un vēl labais un naīvais un godīgais
▪ Vai tiešām drīz viss tas būs miris jau
▪ Kā cilvēka daba iekārtota
▪ Kuņā pasaules malā tā
▪ Vien tam dota
▪ Tas viena alga
▪ Visur līdzīga tā
▪ Vai maita tas vai zelta vilnis
▪ Vai nodevējs vai cīnītājs
▪ ...
▪ Jo cilvēka īstā daba
▪ Parādās sistēmas spoguļa attēlā

Tautastērpu gājiens

Dzintars Raits pirmo reizi redzēja māmiņu un vecmāmiņu tautastērpā un ilgi viņas apbrīvoja

Tīmekļa vietnē [#tautasterpugajiens2021](#) var aplūkot tautastērpa gājiena dalībniekus no visām pasaules malām; Dzintars ar māmiņu Līvu vēlējās ne tikai pastaigāt, bet arī uzdejojot

Aija Zeltiņa-Kalniņa
Bebrenes tautastērpā

Latvijas Nacionālā mākslas mūzeja piedāvājumu izmantoja Inese Sviķkalne ar meitām; sava tautastērpa viņai vēl nav, bet drīz noteikti būs!

Tautastērps ikvienu padara ne tikai skaistāku, bet arī jaunāku; no kr.: Anna Arnolda, Inese Sviķkalne, Ieva Arnolda

Rumaka lasīšanas sacensības

Šogad Amerikas latviešu apvienības Izglītības nozares rīkotajās Rumaka lasīšanas sacensībās Losandželosas latviešu skola ierindojās otrajā vietā starp Amerikas latviešu skolu čaklākajiem lasītājiem.

Paldies skolas audzēkņiem, skolotājiem un vecākiem, kuŗi iedrošināja, dzīvoja lasītājiem līdzi, lasīja priekšā un kopā, un mudināja lasīt jaunāko paaudzi, kad varbūt tieši pamudinājums lasīt bija nepieciešams.

Lasītāji bija ne tikai latviešu skolas audzēkņi, bet arī seši pieaugušie – skolotāju grupa. Rumaka lasīšanas sacensības ilga divus mēnešus, beidzās 28. martā, un skolotājas centās atrast laiku sev, lai izlasītu kādu sen kārotu daiļliterātūras darbu, līdztekus lasot savu pašu bērnu vai audzēkņu vecumam, spējām un interesei atbilstošu literātūru.

Dažas Losandželosas latviešu skolas skolotājas piekrita dalīties pārdomās par piedalīšanos Rumaka lasīšanas sacensībās. Ko Rumaka lasīšanas sacensības deva, par ko lika aizdomāties un kā tām varēja atrast laiku – par to var lasīt Aijas Kīnas, Ineses Sviķkalnes un Sanitas Šūmanes-Karami pārdomās. Viņu pārdomas kopā ar visu sacensību dalībnieku lasīšanas atskaitēm, ar vecāko klašu audzēkņu esejām un lasītāju fotografijām iesniegtas ALAs Izglītības nozares vadītājai Elisai Freimanei norādītajos termiņos. Novēlu katram atrast kaut nelielu brītiņu lasīšanai – savam priekam!

Losandželosas latv. skolas māc. pārzine
Sanita Šūmane-Karami

Aija Kīna:

«Man bija jauka iespēja Rumaku lasīšanas sacensībās lasīt latviešu valodā kopā ar saviem bērniem. Lasīju laikrakstus, piemēram, mūsu vietējo izdevumu, kā arī laikrakstu „Laiks”. Daudz biežāk ielūkojos arī Latvijas ziņu portālos, piemēram, Delfi. Tomēr jaukāks lasīšanas piedzīvojums bija kopā ar mūsu trīs bērniem – Krišu, Māru un Audri. Man bija milzīgs gandarījums ar bērniem lasīt manas mīļākās bērniības grāmatas. Toreiz grāmatas no Latvijas nebija dabūjamas. Tāpēc, lai man un brālīm būtu iespēja lasīt latviešu valodā, mana māmiņa tulkoja grāmatas no angļu uz latviešu valodu un tekstu rakstīja ar rakstāmmašīnu. Man un bērniem bija nozīmīgas pārrunas par to, cik daudz laika un darba mana māmiņa ieguldīja, lai sagādātu mums iespēju lasīt latviešu valodā. Mums arī bija interesantas pārrunas par to, kāpēc nevarēja iegādāties grāmatas no Latvijas latviešu valodā. Rakstāmmašīnai nebija burtu ar gaŗumzīmēm un mīkstinājuma zīmēm, tās uz papīra bija ievilkas ar melnu rakstāmo. Vienā, otrā vietā ielīmētie

vārdiņi gadu gājumā bija nodiluši, un bērni varēja redzēt tiešo tulkojumu. Vēl bija jauki ar bērniem lasīt vannā, zem galda, gultā, ārā, uz kāpnēm – visur!»

Inese Sviķkalne:

«Izlasītās grāmatas: Andra Manfelde „Vilcēni”; Santa Remere un Elīna Brasliņa „Mūsējās”; Rasa Bugavičute-Pēce „Puika, kuŗš redzēja tumsā”; Alena Mornštajnova „Hana”; Daniils Harmss „Ļoti briesmīgs notikums”, atdzejojis Kārlis Vērdiņš; Dace Rukšāne „Krieva āda”; Kārlis Vērdiņš „Gatavā dzeja”; Ilmārs Šlāpins „Es nemāku, komatus”; Māris Bērziņš „Aizliegtais pianīns”; Andra Neiburga „Stum stum”; Inese Zandere „Bērns, kas neiekrita”. Lasīt grāmatas latviešu valodā ir kā pa kluso nočiepta konfekte, kā lietus Losandželosas jūnija dienā, kad to ļoti vajadzētu, bet tas nav paredzēts un, kad ir, tad rada sajūsmu, apbrīnu un prieku. Tas ir kā izspraušanās caur pavisam šauru visvisādu pienākumu spraugu bez smacējošās vainas sajūtas, bez pārmetumiem sev, ka es vēl joprojām dzīvoju ar vienu kāju tai otrā zemē un tā arī nekad pilnībā nepiederēšu šeit, bet laikam tomēr lasu par maz un tā īsti vairs nepiederu arī tur. Tāpēc ir labi, ka varu uz brīdi būt atbrīvota no laika trūkuma vaŗām, piederības meklējumiem un pārmetumiem un lasīt vienkārši tāpēc, ka ir jāaizpilda Rumaka lasīšanas sacensību tabula.

Ar katru gadu, bērniem augot, rodu arvien vairāk prieka, lasot un pārrunājot grāmatas kopā ar viņiem. Šogad ļoti patika lasīt Rasas Bugavičutes-Pēces grāmatu „Puika, kuŗš redzēja tumsā” kopā ar vecāko meitu. Bija interesanti vērot, kas viņai šķiet nesaprotams no atsaucēm uz padomju Latviju, valodu un kultūru un vēl iepriekš nesastaptām cilvēku attiecību dimensijām. Šī grāmata deva iespēju pagriezt laika riteni mazliet atpakaļ un pieredzēt aizritējušā gadsimta 80. gadu beigu un 90. gadu sākuma periodu Latvijā no pavisam sadzīviska, ne vēstures grāmatai piederīga redzespunkta, kas ASV dzimušajiem un augušajiem ir tik pārsteidzošs un brīžiem nesaprotams, bet maniem līdzaudžiem ja ne vienmēr patīkams, tad saprotams noteikti.

Ļoti patika lasīt Māra Bērziņa grāmatu „Aizliegtais pianīns”, kas bija humora un irōnijas pilna un pilnīgs pretstats tik ļoti populārajai autora grāmatai „Svina garša”. Kā vienmēr ļoti daudz lasīju dzejoļus – gan bērniem, gan arī Kārļa Vērdiņa „Gatavo dzeju” un Ilmāra Šlāpina mazo krājumiņu „Es nemāku, komatus”.

Būtu jauki turpināt Rumaka lasīšanas tradīciju un lasīt kopā ar citiem Losandželosas skolas pieaugušo grupas dalībniekiem un pārrunāt lasīto.»

Sanita Šūmane-Karami:

«Izlasījū: Lalitas Muižnieces „Pēdas. Melita Rīgā.”; Alfrēda Stinkula „Mati sarkanā vējā” (fragmentus); Golnāzas Hašemzādes Bundes „Tie bijām mēs”, plašu literatūras klāstu bērniem. Rēgulāri lasu laikrakstu „Laiks”, „Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetenu”; žurnālu „Jaunā Gaita”.

Piedaloties Rumaka lasīšanas sacensībās biju *patīkami spiesta* atrast laiku sev un izlasīt kaut ko no daiļliteratūras, ko beidzot varēju darīt bez sirdsapziņas pārmetumiem, lasīt klusumā, nodoties vienpatīgam lasīšanas priekam, pie sevis pārdomājot daiļdarbu varoņu dzīvesstāstus, kas aizrāva mani pavisam citā laikā un telpā. Izbaudīju to laiku, ko veltīju tikai sev vien. Jāatzīst, ka biju izvēlējusies nopietnu tematu darbus, kuŗus kāroju izlasīt jau agrāk, bet, fragmentāri ielasoties un apsveŗot to saturu nopietnību un emōcionālo piesaisti, biju atlikusi uz pavasari. Rumaka lasīšanas sacensības tam bija īstais brīdis. Katrs izlasītais darbs savā veidā kaut kā sasaucās un lika man atkārtoti aizdomāties par to, cik neizmērojams ir cilvēka spēks un ticība, cik sīksts un cik garīgi izturīgs cilvēks var būt, kādus šķēršļus var pārvarēt un cik daudz spējīgs upurēt, juzdams brīvības alkas. Izlasītais manī rosināja daudz pārdomu un vēlmi tajās dalīties ar ģimenes locekļiem. Tās bija vērtīgas pārrunas.

Laikrakstu „Laiks” parasti pārlapoju dienā, kad to izņemu no pastkastītes, kādreiz tāpat, kājās stāvēt pie galda, „pa-ceļam-uz-kaut-kā-cita-darīšanu”...

Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetenu apskatu un izlasu kārtīgi, īpaši, ja attēli ir krāsās un, intereses pēc, kādu rakstu izlasu atkārtoti.

Bērnu grāmatas lasīju kopā ar abiem dēliem un šogad man šķita, ka mums bija plaša izvēle. Pamanīju atšķirību starp bērnu interesēm literatūrā iepriekšējā gadā un šogad. Kopā ar maniem puisēniem mazliet pabrīnījos, kā gada laikā tā mainījies vai augusi. Rumaka lasīšanas sacensības tādā ziņā bija labs atskaites punkts, lai redzētu šo interešu izmaiņu, citādi, iespējams, nemaz tādu niansi nepamanītu.

Tagad domāju, ka būtu vērtīgi ar Losandželosas latviešu skolas pieaugušo lasītāju grupu atrast laiku lasīt pastāvīgi un izveidot grāmatu klubu, lai lasītu tās pašas grāmatas, kuŗas vēlāk apspriestu kopīgi. Iespējams, ka citiem ir līdzīgas domas. Tā būtu atkal sava veida *patīkami spiesta* apņemšanās.

Priecājos par sevi, ka šogad uzņēmos piedalīties Rumaka lasīšanas sacensību pieaugušo grupā, jo šķiet, ka kaut kā īpaši šogad bija labi nodoties lasīšanai vienatnē ar sevi brīžos, kad likās, ka laika lasīšanai gandrīz nemaz nav.»

AMERIKAS LATVIEŠU APVIENĪBA

Cienjamā Losandželosas skolas saime!

Ar prieku paziņoju, ka Rumaka lasīšanas sacensībās Jūsu skola ir ierindojusies otrajā vietā Amerikas latviešu skolu čaklāko lasītāju starpā. Bijāt kopā 28 dalībnieki!

Dalos ar jaukajiem novērojumiem par Jūsu darbu:

- Jūsu fotogrāfijas ļoti skaisti izdevušās!
- Tik daudzās klasēs 100% no skolēniem piedalījās lasīšanā. To skaitā ir bērnu darza un sagatavošanas klases grupas, 1. klase, 4./5. klase, 6./8. klase un Valodas klase. Malači!
- Losandželosas skolas Valodas klasei bija vislielākais dalībnieku skaits no visu skolu klasēm.
- Un, sirsnīgi apsveicu 6 skolotājas, kas arī piedalījās sacensībās, un, kas, cerams, atcerējās, cik jauki pavadīt laiku lasot! Baudīju Jūsu esejas!

Priecājos par Jums!

Elisa Freimane
ALA Izglītības nozares vadītāja
2021. gada 30. aprīlī

LOSANDŽELOSAS LATVIEŠU SKOLA MEKLĒ SKOLOTĀJUS

Losandželosas latviešu skola meklē skolotājus 2021./2022. mācību gadam. Varbūt jums svētdienas rīti ir brīvi? Vai nesen beidzāt skolu? Esat pelnītā atpūtā, bet vēlaties būt kopā ar bērniem, mācīt viņiem latviešu valodu? Pievienojieties mūsu skolas saimei!

Nodarbības skolā notiek svētdienās no plkst. 9.00 rītā līdz 1.00 pēcpusdienā Losandželosas latviešu nama telpās: 1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039.

Kvalifikācijas:

- teicama latviešu valoda;
- vēlme un interese strādāt ar bērniem;
- interese tikties un sadarboties ar citiem.

Sīkāku informāciju var uzzināt un pieteikties līdz šī gada 15. jūlijam, sazinoties ar skolas pārzini Aiju Kīnu, tālr.: 773-329-0309; e-pasts: aijamara@me.com

„Meklējot visiemīlotāko grāmatu 2020. gadā”

Lasītāji saņems DK LB Informācijas biļetena vasaras izdevumu, kad 2020./21.mācību gads Losandželosas latviešu skolā būs beidzies. Droši vien daudzi būs gandarīti, ka kārtējais *latviešu darbiņš* ir godam paveikta. Mūsu mazie un lielie lasītāji ar lielu entuziasmu piedalījās lasīšanas un vērtēšanas programmā „Lasi un vērtē. Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija ‘20’”

Šo programmu atbalsta LR Kultūras ministrija, rīko Latvijas Nacionālā bibliotēka, sadarbojoties ar bibliotēkāriem, skolotājiem un atbalstītājiem, kas rūpējas un gādā, lai grāmatu lasīšanai latviešu valodā būtu nākotne.

Ikviens mūsu lasītājs un atbalstītājs pelnījis visatzinīgākos pateicības vārdus par apbrīnojamo centību un lielo entuziasmu; par pacietību gaidīt savu kārtu, lai aizņemtos lasīt grāmatīņas septiņu mēnešu laikā, par lasīšanas veicināšanas nodarbībām parkā un virtuāli, par jaukajām fotogrāfijām, ar kuņģiem vecāki dalījās. Esmu ļoti gandarīta, ka grāmatu lasīšana bērņus un vecākus interesē un patīk.

Šogad lasīšanas un vērtēšanas programmā piedalījās Losandželosas latviešu skolas 20 dalībnieki.

„5+” vecumgrupā: Mārtiņš Karami, Kristofers Karami, Sanita Šūmane-Karami, Aidens Urens, Kristo Urens, Kristīne Urena, Tomass Zeltiņš-Kalniņš, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Tomass Stedmans, Ilze Stedmane.

Vecāko bērnu grupā „9+”: Anna Arnolda, Mikus Arnolds, Audris Kīns, Aija Kīna.

Jauniešu grupā „11+”: Eduards Zeltiņš-Kalniņš, Māra Kīna, Krišs Kīns, Kārlis Kalvāns.

Lasītāju grupā „15+” – tikai Ieva Arnolda!

Kopīgiem spēkiem tika izlasītas 24 grāmatas no programmā iekļautajām 28.

Mūsu lasītāji par laureātiem atzina:

„5+” lasītāju vecumgrupā 1. vietu dalīja divas grāmatīņas – latviešu autore Lotes Vilmas Vītiņas „Dzejnieks un smarža” un katalāniešu autore Annas Ļenasas grāmatīņa par apjukušo mošķīti – „Krāsu mošķis”.

Par lasītāju virtuālo tikšanos pērnrudē ar autori un mākslinieci Loti Vilmu Vītiņu iespējams izlasīt DK LB biļetena 2020. gada Nr. 9 – decembra izdevumā.

Vecumgrupā „9+” 1. vieta tika piešķirta igauņu autora un ilustratora Edgara Valtera stāstam par mitrāja cinīšiem – „Poķu grāmata”.

Vecumgrupā „11+” laurus plūca lietuviešu autoru Jurgas Viles un Linas Itagaki kōmiks – „Sibīrijas haiku”, kas stāsta par 12 gadus vecā Aļģa un viņa ģimenes deportāciju un izdzīvošanu Sibīrijā.

Jauniešu „15+” grupā goda vietā ir divas grāmatas – latviešu autore Rasas Bugavičutes-Pēces romāns „Puika, kuņģ redzēja tumsā” un zviedru rakstnieka Pēra Nilsona „Kā suns kā kaķis”.

Lai lasītāji saņemtu grāmatas, nācās pārvarēt ne tikai Dienvidkalifornijas attālumus, bet arī covidkrīzi. Iepriekšējos gados ierastās tikšanās latviešu namā nācās nomainīt ar tikšanos Eņģeļpilsētas un Apelsinnovada parkos, pusceļā, grāmatas sūtīt pa pastu vai nogādāt līdz mājas sliekšņiem aizsargmaskās.

Esmu ļoti pateicīga rakstniecei un māksliniecei Lotei Vilmai Vītiņai, viņa augustā atsaucās uz manu uzaicinājumu piedalīties virtuālajā nodarbībā, ko vadīja skolotāja Inese Sviķkalne.

Paldies Amerikas latviešu apvienībai par ziedojumu, lai varētu iegādāties papildus grāmatas raitai lasīšanai.

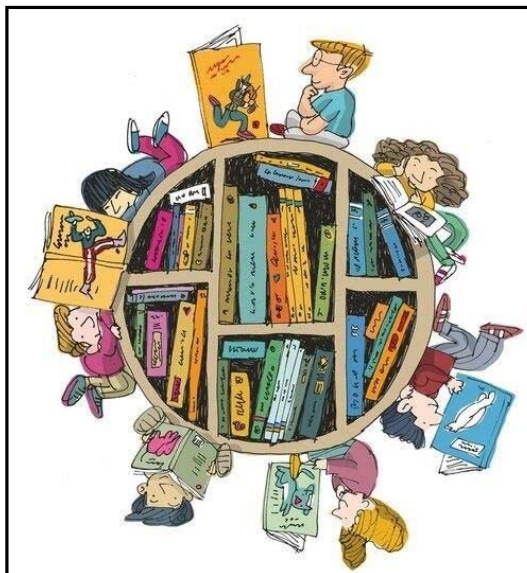
Sirsniņgs jo sirsnīgs paldies grāmatīņu „Koko un Riko” autorēm Evijai Gulbei un Lindai Lošinai par piedalīšanos latviešu skolas virtuālajos lasīšanas svētkos 7. martā (apraksts par svētkiem ir DK LB biļetena 2021. gada aprīļa izdevumā).

Paldies Karami un Kalniņu ģimenēm par piedalīšanos video-sveiciens ierakstā, ko no LNB 30. martā pārraidīja Lielajos lasīšanas svētkos.

Paldies LNB Bērnu lasīšanas centra darbiniekiem, īpaši Ilzei Rambai par informācijas nodrošināšanu un sirsnīgo sadarbību.

Paldies par mūsu visu kopējo ceļojumu grāmatu pasaulē!

Aija Zeltiņa-Kalniņa
BJVŽ lasīšanas programmas
vadītāja Losandželosā

Par deportācijām un došanos trimdā

Pirms 80 gadiem, 1941. gada 14. jūnijā, tūkstošiem Latvijas iedzīvotāju tika deportēti uz Sibīriju, un represijas pret latviešu tautu turpinājās ilgus gadus.

Fonds „Sibīrijas bērni” nu jau vairākus gadus, godinot izsūtītos un tos, kuŗi neatgriezās dzimtenē, izsludina sacerējumu konkursu skolēniem – „Sibīrijas bērni 1941/1949-Trimdas bērni 1944” un zīmējumu konkursu „Sibīrijas bērni 1941/1949”.

Konkurasu mērķis ir mudināt skolēnus gan Latvijā, gan ārpus Latvijas pētīt Latvijas un savas ģimenes vēsturi.

2020. gadā eseju konkursā par Sibīrijas bērniem 1941/1949 pirmo reizi piedalījās Losandželosas latviešu skolas 7. klases skolēns Kārlis Kalvāns. Esejā „Ar ticības spēku Sibīrijas ceļos” Kārlis aprakstīja vecvecmāmiņas traģisko likteni izsūtījumā.

Daudzu bērnu ģimenēm ir stāsti par vecvecāku bēgšanu no Latvijas 1944. gada vasarā un rudenī.

Šogad Losandželosas latviešu skolā esejas par trimdas bērnu pārdzīvojumiem bēgļu gaitās uzrakstīja 6./8.klases skolēni Māra Kīna un Krišs Kīns, zīmējumu ar aprakstu iesniedza Eduards Zeltiņš-Kalniņš. Tā kā šie skolēni savus darbus iesniedza pirms noteiktā termiņa, tad varu padalīties ar tiem.

Māra Kīna:

«Mana vecmāmiņa Māra Holandere piedzima Eslingā, Vācijā. Vecmāmiņas Māras ģimene dzīvoja pie Ērgļiem, Vidzemē. Viņas vecāki, brālis un māsa, izbēga no Latvijas, jo Padomju Savienības armija iebruka Latvijā. Viņiem bija jābēg no savām dzimtajām mājām. Ja Holanderu ģimene nebēgtu, tad droši vien būtu gājusi bojā. Mana vecvecmāmiņa Marta Holandere pirms došanās ceļā atvēra vārtus un izlaida visus lopus mežā. Vecmāmiņa Māra piedzima 1948. gada 11. martā, kad Holanderi dzīvoja Eslingā. Mana otra vecmāmiņa arī piedzima Vācijā. Vācijā tolaik bija daudz bēgļu nometņu. Holanderu ģimene plānoja pēc kara atgriezties Latvijā, bet tā nenotika. Daudzi cilvēki no Latvijas tika izvesti uz Sibīriju, un tur nomira.» (Fragments no esejas „Manas vecmāmiņas bēgļu dienas”)

Krišs Kīns:

«Mans vectēvs Arnis Kīns piedzima 1943. gadā Jelgavā. Dienā, kad viņam palika viens gadiņš, padomju armija iebruka Latvijā. Kīnu ģimene dzīvoja ielā, pa kuŗu ienāca armija, un viņi jūta, ka jābēg. Ģimene ātri sasaiņoja visu, ko varēja, un zirgu ratos devās uz Liepāju. Ceļš uz Liepāju nebija viegls. Vectēva ģimenei bija jāslēpjas mežā, lai no tankiem un lidmašīnām viņus

neredzētu. Pāris nedēļās viņi nokļuva Liepājā, kur vācu kuģi ieveda kaŗavīrus Latvijā un aizveda latviešus uz Vāciju. Kīnu ģimene iekāpa kuģī un devās uz Vāciju. Vectēva ģimenei nepārtraukti bija jāpārceļas uz citām vietām, lai netiktu notverti un aizvesti atpakaļ uz Latviju, kur aizvien kaŗoja. Ar laiku viņi atrada ģimeni, kam bija lauku saimniecība. Kīnu ģimene palika šajās mājās līdz dienai, kad tālumā atkal dzirdēja krievu tankus. Vectēva ģimene nolēma doties tālāk. Vēlāk Kīni uzzināja, ka ģimene, pie kuras viņi bija palikuši, nošautā. Vectēva stāsts par manas ģimenes bēgļu gaitām ir ļoti interesants un svarīgs, lai atcerētos Latvijas vēsturi.»

Eduards Zeltiņš-Kalniņš:

«Mans zīmējums ir par mana vectēva Imanta Kalniņa atmiņām par laiku, kad viņš redzēja, kā tika bombardēta Drēzdene 1945. gadā. Vectēvs tad bija astoņus gadus vecs puika. Viņš atceras, ka pamodās vilcienā, kas bija ceļā uz Drēzdeni. Ārā bija tumšs. Skanēja trauksmes sirēnas. Viņš bija apjucis no lielā trokšņa un nesaprata, kāpēc cilvēki slēpjas zem vilciena sēdekļiem. Tūlīt pēc tam vilciens izbrauca no mazās pilsētiņas stacijas. Tad sākās bombardēšana. Vectēvs skatījās pa logu un tālumā ieraudzīja spilgtu gaismu un dzirdēja dārdoņu. Kāds teica: „Redz, kur bumbo Drēzdeni!” Liesmas bija tik spožas, ka varēja saskatīt pilsētas degšanu no 50 kilometru attāluma! Šis pārdzīvojums vectēva atmiņā saglabājies visspilgtāk.»

Eduards Zeltiņš-Kalniņš „Brīnumainā izglābšanās”

Paldies latviešu skolas skolēniem un vecvecākiem par stāstiem. Lai veicas tiem, kuŗi nolēma piedalīties fonda „Sibīrijas bērni” konkursos.

6./8.klases skolotāja **Aija Zeltiņa-Kalniņa**

Anita Mellepe

VĒSTULES NO TURIENES, KUR SNIEGS KRĪT ZAĻOS BĒRZOS...

Mans stāsts, tuvojoties 1941. gada Melnās dienas atcerei, būs par divām jaunām un uzticīgām sirdīm – tās prata pārvarēt laiku un attālumu, atkausēt leduspuķes un likt aizmirst ziemeļu sniega vētras. Nē, viņi nebija mīlas pāris, tikai skolasbiedri: puisis izsūtīja uz Sibīriju, meitene palika Latvijā. Viņi bija izauguši jaukās Limbažu mazpilsētas gaisotnē: cieņā pret vecākiem, skolotājiem un savu dzimteni. Mācoties, dziedot, dejojot un mūzicējot. Viņi bija ģimnazisti, jauni un laimīgi cilvēki, kuŗus nekādas iepriekšējas pamācības nespētu sagatavot tam, kas notika: Latvija tika okupēta, dzimtenes mīlestība apsmieta un tās balsts – krietni un strādīgi cilvēki – deklasēti par Sibīrijas vergiem. Imantu izsūtīja 1949. gadā, tā ir liela veiksmē, ka viņa vēstules Aina saglabāja. 1941. gadā deportēto šaisaulē palicis pavisam maz... Un ne visi tapuši uzklauti. Diemžēl.

Jau 2003. gadā, pateicoties Limbažu vēsturniecei Diānai Nipānei, tapa grāmatiņa „Tik nava dzimtenes...”, kuŗā viņa apkopoja novadnieka Imanta Legzdiņa vēstules no Sibīrijas septiņu gadu garumā. Kā tas notika? 2000. gadā, kad mūzejā bija izstāde par represijās cietušajiem novadniekiem, jaunības drauga sūtījumu mūzejam nodeva vēstuļu saņēmēja – Limbažu vidusskolas skolotāja Aina Miķelsone. Skolotāja nebija savā pārlicībā kļūdiņusies – sūtījumi nebija glabāti velti. Diāna Nipāne, iepazīsies ar vēstuļu saturu, īpašu uzmanību veltīja tam, lai šie unikālie vēstures dokumenti nonāk arī jaunās paaudzes uzmanības lokā. Jūtīgākās dvēseles allaž meklējamas mākslas skolas sienās. Divas meitenes – Inese Mote un Aiva Ābele – pat radīja zīmējumu ciklus „Diena” un „Nakts”. Tad Diānai, lieliskajai galveno fondu glabātājai, bija pavisam skaidrs: vēstules nav noliekamas plauktos, tām jāiemiešojas grāmatā! Lasot un pārrakstot tekstu datorā, vēsturniecei nevarēja nebirt asaras, tās skrēja pār vaigiem arī man, – tālab vairākus fragmentus nosūtu arī jums – tiem, kas zina, cik skaudras ir sāpes pēc dzimtenes, pat ja galdā netrūkst nekas un uzmundrina bērnu un mazbērnu balsis...

Protams, žēl, ka nav saglabājušās Ainas uz Sibīriju rakstītās vēstules, tad šis stāsts būtu vēl krāsaināks, bet

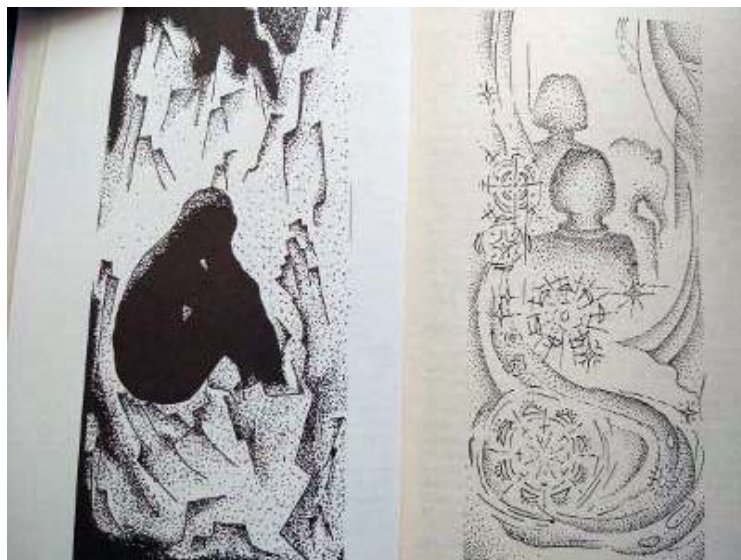

Imants ik vēstulē ar milzīgu cieņu un pateicību atsaucas uz katru no Ainas saņemto vēsti. Sūtīt sainīšus – tas arī nebūt nebija vienkārši: Latvijā godīgi cilvēki (kā visos laikos) pēcaŗa gados dzīvoja ļoti trūcīgi, turklāt allaŗ bija risks – tālie sūtījumi tika nozagti vai izlaupīti. Nemaz nerunājot par to, ka personas, kuŗas sarakstījās ar „tautas nodevējiem”, represīvo iestāŗu darbinieki īpaši uzmanīja (tāpat kā tos, kuŗi sarakstījās ar tuviniekiem ārzemēs). Tieŗi Ainas draudzīgais atbalsts kļuva par galveno balstu, lai puisis nezaudētu vērmi dzīvot un ticēt – jebkuŗos apstākļos (ja vien paliec dzīvs!) ir vērts strādāt un cerēt uz apstākļu maiņu. Un kopt savu kailo dvēseli, kad viss cits jau nolaupīts... (*Zemāk izlasāmās*

vēstules saīsinātas – A. M.)

26. 10. 49. No Tavas vēstules saprotu, ka neesi saņēmusi manas un es Tavas sūtītās vēstis. Esmu jau pieradis pie tā, ka trīs ceturtdaļas no visa rakstītā sūtu vējam. Reiz man bija nobriedusi apņēmanās netērēt vairs laiku un tinti rakstot, kad no trīsdesmit izsūtītajām vēstulēm saņēmu kā atbalsi – divas.

Brīnos es, vai tieŗām dzirdu Tavu balsi? Vēlējos to dzirdēt ar pirmo pavasaŗa ūalku, bet nu tā nāk ar ziemas

Aivas Ābeles un Ineses Motes zīmējumi – „Nakts” un „Diena”

puteņa auriem. Pagātņi aizmirst nav tik viegli, sevišķi te ne, kur visa dzīve balstās tikai uz tās. Kas mēs būtu, ja mums atņemtu vēl vienīgo, kas mums pieder – atmiņas? Atliek tikai tas, ko nesam sevī vēl no aizvadītajām dienām. Kad apstāsies dūkt atmiņu spiets, tad nezinu, vai dzīve vēl būs kam vērtā. Atceries filmu „Teiksma par Sibīrijas zemi”? Reiz, Rīgā to skatoties, es vēlējos kādreiz dzirdēt aurojam ap sevi bargās ziemas vētras. Tagad, kad teiksma kļuvusi īstenība, man kļūst baisi no tām.” *

20. 11. 49. No vecākiem man nekādu ziņu nav, laikam aizsalst Oba. No dzimtenē palikušajiem radiem un draugiem arī nav, laikam aizsalst sirdis. Grūti ticēt tam, nu labi – ja vainu var uzvelt pastam –, taču cerības vēl paliek.

Par mūsu dzīvi šeit. Esam ko nobijies zvirbuļu bars, ko pārsteidzis putenis. Mēs izejam darbā aitādas pastaliņās, un vietējie ar izbrīnu raugās kā neredzētos svešzemju brīnumos. Darbā nav gaļlaicīgi, jo dabū visu laiku berzēt ausis, kas liek just sevi vasaras cepurē. Bet aprīlis vēl tik tālu.

28. 12. 49. Nesen saņēmu no vecā Niedres onkuļa grāmatas. Uzklupu tām ar alkatīgu kāri, un tad dažus vakarus nedzirdēju laukā vēju gaudu. (...) Pusi dzīves dotu par koncertzālē pavadītu vakaru. Būtu kaut radio.

21. 01. 50. Sovhozs dabūja jaunu direktoru un mūsu celtnieku brigāde jaunu brigadieru – mani. Mācījos vācu un angļu valodu, rezultātā ar vietējiem izsūtītajiem vāciešiem varēju tīri labi saprasties pat viņu dialektā, kaut gan ar panākumiem centos viņus radināt pie literā-

Imants Legzdiņš Sibīrijā

rās valodas. Ja atbrauktu šurp angļu lordi, arī tiem varētu dot šādus tādus paskaidrojumus par šeit darāmo darbu. Bet nu iznāk tā, ka jāsāk mācīties tā pati krievu valoda. Nezinu tik, kur lai rauj attiecīgu literātūru.

9. 02. 50. Var jau dzirdēt cauri puteņu gaudām pavasara spārnu vieglo švīku. Šī klusā un tikko jaušamā skaņa ceļ manī siltu reibinošu vilni. Saule kāpj un kāpj, vēl viņa neprot glāstīt, jo sals sadzinis dzīvsudraba milimetrus līdz iedaļai – 50. Manas dienas iet ātri kā austrumu ekspresis un tikai vakari, kas raucas kā sniegi maija saulē, ļauj man būt kopā ar Tevi.

Lūdzu, neņem ļaunā Ainc (*tā Ainu mīli dēvē Imants – A. M.*), ka Tev jāizpērk manas vēstules (*tās tikušas sūtītas bez markas – A. M.*). Mums ir krīze, neesam saņēmuši algas pat par decembri.

24. 02. 50. Saņēmu Tavu zeķu pāri. Man ir gandrīz vai neērti par Tavu uzmanību. Kā lai Tev pateicos par visu? Man nav skaistu vārdu, ko Tev teikt, jo lielais klusums ir paņēmis visu, kas dvēselē palicis skaists. Es jūtu, ka palieku automāts. Tagad manā celtniecības brigādē jau cilvēku 40, darbības lauks 5 km plašumā. Tuos darba gūzmā no visa spēka.

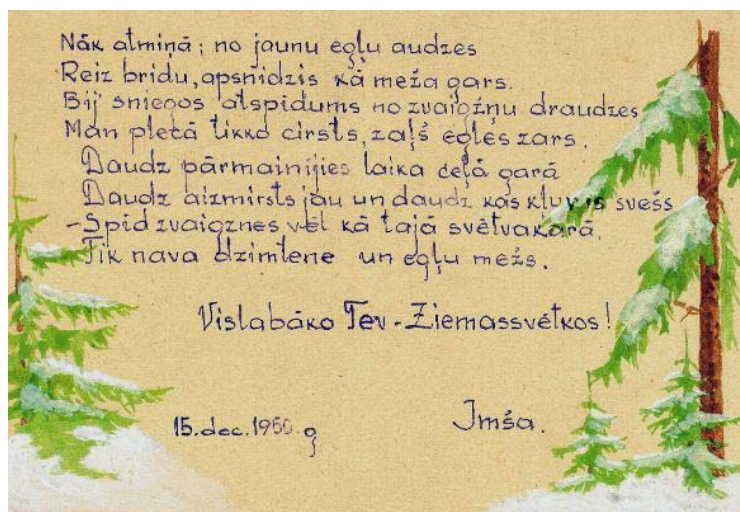
12. 03. 50. Ļoti žēl, ka nevaru Tevi iepriecināt ar kādu Tomskas (*Imants noņemtais Trusovkas sādžā – A.M.*) skatu. Kad aizies sniegi un mauriņi sāks zaļot, mēģināšu ar zīmuli blokā atdarināt kaut ko līdzīgu un aizsūtīt Tev.

23. 04. 50. Pavasaris jau vienmēr atjauno un atdod, ko paņēmusi ziema. Kaut arī šeit viņš vēl nav dzimis, tas smaida un smaržo ikkatrā dzimtenes vēstulē.

25. 05. 50. Tu nevari iedomāties, kā izskatās ciema veikaliņā, kad pievakarēs tur atved maizi no sovhoza centra. Gluži kā Rīgā cukura rindās pirmajos pēckaņa gados. 40-60 kg maizes uz 200 strādājošiem izraisa tādu sacensību garu, ka ar savu neprātību atgādina regbiju.

Dažas lietas te vajadzētu pārgrozīt, tad es spētu šo zemi iemīļot. Odu vietā vajadzētu lakstīgalas, bet dubļu vietā skaidrus ezerus. Tagad mēs mazgājāties mārkos, kas pilni vēl pavasara ūdens, bet vasaru mati ir kā pakulu kodaļa, mazgāti sāļajā aku ūdenī.

24. 07. 50. Krūtīs sēd smags lietuvēns. Tikai sausi aprēķini un prātojumi, kā vislabāk sadalīt izpelnīto, lai nepienāktu brīdis, kad cīņa par eksistenci ies uz dzīvi vai nāvi. Vistālākie nākotnes nodomi jau pieder ziemai, kas jau atkal tuvojas varena un baisa. Tas ir viss, ko var

domāt cilvēks bez rītdienas, bez cerībām un ilgām.

13. 09. 50. Šogad esmu ziemai sagatavojies labāk nekā pērn. Kartupeļu lauks gaida racējus, un drīzi jo drīzi naktīs laukā spīdēs uguns kuri kā vēlni jāntārpiņi. Ļaudis labprāt aizmirsīs miegu, lai nodrošinātos ar otro maizi gaļajam, baltajam gadalaikam.

1. 10. 50. Lapas pārstāj krist... Ilgi tās virpuļo pelēkos laukos, un gaiss liekas zeltainu bišu spieta pilns. Tagad koki stiegrainām, tukšu zaru rokām kuļ gaisu un liekas, ka viņi pēdējiem spēkiem grib atgaiņāt gaisā jau jūtamo balto sniegu.

12. 04. 51. Esam jau pieraduši pie ciema kņadas, mūžīgās darba trauksmes un dzīves bez dzimtenes. Savējie esam kļuvuši kā viena liela saime. Dienu darbs mūs šķiņo, vakara stundas vieno. Vieno dziesmas, ko šurpu līdzī paņēmām no dzimtenes. Krievu mēlē neesmu ielauzījies daudz labāk, jo darbā un dzīvē kopā esam gandrīz tikai latvieši. (*Sibirijas sādžās latvieši bija galvenais darbspēks – A. M.*)

5. 05. 51. Dienas ir kā izlutinātas, hysteriskas sievas. Mirkļi uzvirpuļo viesulis, debesīs sagriežas mākoņu kalni, tumšzili nākot no ziemeļu taigām, un tad meklē, kur nolikti dūraiņi. Man patīk šī dabas untumainība. Viņa kaut kā palīdz uzturēt modru garu. Viss te dzīvo un pārtiek tikai no saules. Zeme atkūst lēni, bet dzīvība tajā atplaukt strauji.

10. 06. 51. Modes, izturēšanās – viss šeit pamazām piemērojas mūsu, latviešu, stilam. Interesanti vērot, kā mainās kultūra. Vēstulēs no dzimtenes nāk ziņas, ka tur viss pārmainās pēc austrumu parauga, te pretēji.

11. 06. 51. Nekavējoties jābrauc uz rajona volejbola sacīkstēm. Pārējie no komandas jau aizbraukuši ar mašīnu, dabūju velosipedu, un 50 km man nebija nekas.

5. 07. 51. Te vasaras neredzēt, tā pārskrien telpu kā reaktīvā lidmašīna. Steps deg, meži deg. Gaisos sajaucas dūmi un putekļi un aizsedz vēlino gājputnu kāšus ceļā uz dienvidiem. Šogad neesmu redzējis zaļu krāsu dabā.

28. 10. 51. Mēs vairs neesam nicinātie izsūtītie, kādi bijām šeit iebraucot. Tagad mēs esam no labākajiem, ko vietējie atzinuši pēc tam, kad lielās pārmaiņas šajos gados nevarēja par to neliecināt. No veca aizmirsta ciema drupām ir izaugusi jauna sādža ar kārtīgu saimniecību.

12. 11. 51. Seši bērza krusti kapsētā, dzimis neviens.

12. 12. 51. Dzīve ir atņēmusi daļu manas dvēseles, un tas ir vislielākais, ko var atņemt.

21. 02. 52. Koņa dziesmu nošu mums nav, bet vienu otru labu dziesmu jau nu varu kaut cik ciešami pats piemērot un pārstrādāt korim. Tādā veidā jau var salasīt šo to koncertam. Diezgan lielas grūtības sagādā pati

organizēšana. Mūsu latviešu jaunatne, ja ne taisni pasīva, tad ļoti iebildīga gan kļuvusi. (*Vairākās vēstulēs lasāms – uz danču vakariem gan jaunie nav mudināmi. Mūzikai noder vijole, garmoška, pat mutes harmonika. – A. M.*)

14. 07. 52. Drīz būs gaļam ceturtā vasara, kopš mūsu spēki nepieder mums pašiem. Kā šī spēka īpašniekus mūs vēl ieredz, bet cik ilgi vēl būsīm īpašnieki? Dvēseles man vairs nav, un tas ir ļoti labi, jo šai dzīvīviņa nederīga. Ja arī kāda drumska no tās palikusi, tad atdodu to šīm papīra lapām.

Pirms kāda nedēļas lopiem parādījās mutes un nagu sērga. Tagad jau slimo 80% no visiem lopiem un, neskatoties uz visu karantēnu, slimība vēja ātrumā iet uz priekšu. Zaudējumi paredzami lieli, cietīsim arī mēs. Visu vēl varbūt varētu paciest, bet ap 30 km no mums parādījies Sibīrijas mēris. Kādu galu tas ņems, to nevar zināt.

7. 08. 52. Kormilivkas slimnīcas (*tur divi latvieši norīkoti būvdarbos – A. M.*) dārzā var noklausīties pilsētas (divreiz mazākas par Limbažiem) trokšņus. Netālu šeit ik vakarus spēlē kāds bajānists. Tikai 100 metru no mūsu darba vietas iet lielā austrumu maģistrāle. Vilciens aiz vilciena no austrumiem un rietumiem. Es sūtu līdzī sveicienus, jo kas zina, varbūt kāds no viņiem sasniegs mazu mīļu zemi pie jūras.

21. 10. 52. Kad vēl zaļos bērzos iekrita sniegs un baltzaļais klajums atspīdēja oktobra saulē, es attapos kā mīļu draugu aizejot vēl tālumā redzot. Aizgāja kā draugs, ar kuŗu esi nosēdējis brīdi krēslas stundā, ne vārda nepārmijis.

10. 01. 53. Skatos uz birzīm sniega vai sarmas rotā un tur, kur viņas pamale saskaņas ar zili violetām debesīm, tās šķiet kā zīda tīkls, kas savā lokā ieslēdzis manu mūžu. Zinu, ka kaut kur tālu aiz šī loka rit dzīve – savādāka, trauksmaināka, dažādu iespēju pilna dzīve, bet šis baltais miers un debesis, kas nolaižas zemu kā vāks, atgādina Pieticības malu Skalbes pasakā. Nav vairs sāpīgu, trauksmainu ilgu pēc tās dzīves ārpusē.

30. 03. 53. Dienas nepagūst saskaitīt, tās saveŗ virknē pa sešām uzreiz un svētdienā pakaŗ pie sienas. Mēnešus iezīmē lielākas pārmaiņas – algu izmaksas, atzīmēšanās pie komandanta u.c. (*izsūtītajiem bija aizliegts bez parakstīta dokumenta pat iziet no savas sādžas – A. M.*). Bet paši gadi – tie nu vairs nav joks. Ja varētu tos vienkārši izsvītrot no dzīves kā izsvītrot kļūdainu, neloģisku teikumu domrakstā. Labākos dzīves gadus neatgūt nekad.

12. 05. 53. Mūsu pavasaris atnācis burvīgs un straujš kā lauku puisis ballē. Mežmalās vēl kupenas, pelēkas kā baložspārni, bet sādžas ielā, kas atgādina abru, jau

sausas taciņas kā zirnekļtīkli.

27.07. 53. Svešzeme un viņas dzīve iesūkusi sevī mūs, un mēs esam viņas gūstekņi.

26. 08. 53. Rāvām divatā ar otru latvieti tā, ka vietējie aizvēra acis un atvēra mutes. Sovhozā tādi darba rezultāti siena stirpošanā vēl nebija redzēti, un mūs uzskatīja kā brīnumu putnus. Tiesa, darbs prasīja dažus kilogramus svara, bet toties tiku pie mērķa – es tagad esmu velosipeda īpašnieks un tas te nozīmē tikpat, kā kad agrāk man piederētu jachta.

12. 11. 53. Tādi nu mēs, latvieši, esam kļuvuši, protams, neizslēdzot mani pašu... Ja kādreiz šaurība un apspiestība kļuva par vienotāju, tad pēc laikā tā, gluži pretēji, kļuva iemesls nesaticībai. Šogad tā lieta pašdarbībā nonākusi tiktāl, ka viss sadomātais sabrūk pat vēl neiesākts.

25. 06. 54. Pie mums šais dienās nobira ievas. Mūsu ievas zied bezsmažas ziediem tāpat kā visas puķes. Maz ir puķu vispār, un tās pašas uzziēd un nobirst nemanot. Lai redzētu ievu krūmu ziedu kupenās, ir jāmēro gaŗi ceļi no sādžas. Un tie paŗi krūmi kļūst kaili, tikko sākuŗi ziedēt – tik daudz ir balto ziedu cienītāju.

Kā brīnums man uz galda ziedoŗš ābeļzars vāzē. Tas ir tikai līdzīgs dzimtenes ābeļzaram, jo īstu ābeli ņeit vēl neesmu redzējis. Taču ziedi ir skaisti, un ne velti esmu mērojis savus 8 kilometrus ceļa, lai tos iegūtu. Ābeļkrūms zied kādās vecās drupās meŗa vidū un vels to zina, kādēļ tas laimīgs lepojas ar pilnīgu ziedu rotu. Tikai meŗa bites atrod viņu, un brīniŗki ir klausīties viņu dziesmu aizvērtām acīm krūma zaru paēnā.

5. 08. 54. Tavas laimes spoŗumā es divkārt pelēkāku skatu savu dzīvi. Vai Tavas dzīves jaunais pagrieziens

Imants Legzdiņš un Elga Lūse izsūtījumā, aizritējuŗā gadsimta 50. gados

būs iemesls tam, ka pazaudēŗu draugu, kas pēdējais vēl sēja saites ar dzimteni? Ceru, ka ne. Cilvēks, kuŗu Tu mīli, nevar būt aizspriedumains. Ceru, ka dzimtenes saulainās un rudenīgās dienas arvien sveiks mani Tavās vēstulēs.

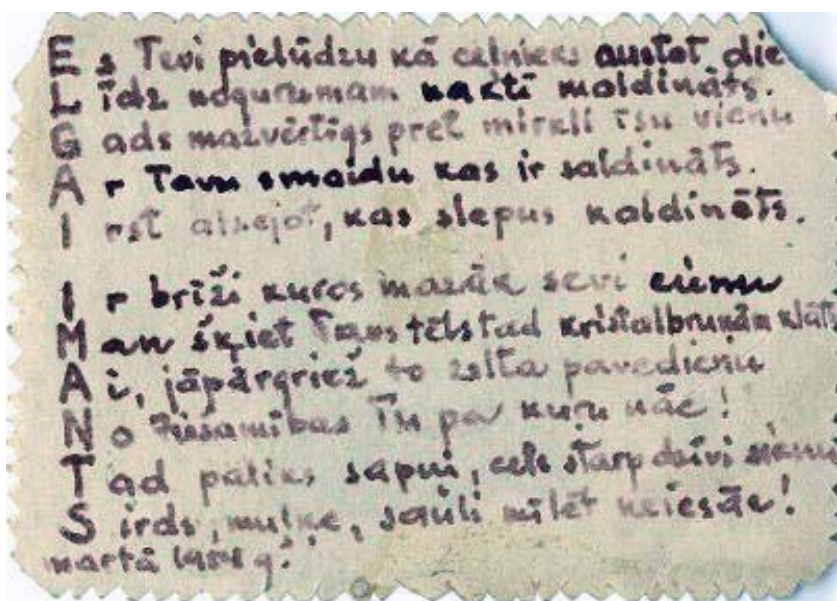
6. 01. 56. 27. decembrī izbraucu uz meŗa sagatavoŗanas darbiem 800 km uz ziemeļiem tieŗi taigā. Braucām ņurpu ar traktoriem uz ragavām novietotā būdā, 8 dien-naktis. Atkal ieraudzīju meŗu, kas atgādina manas dzimtenes meŗus. Te ir priedes, bērzi, liepas, ciedras un citi koki. Bez tam katrā puskilometrā upes un ezeri.

Ceru aprīli, atgriezies sovhozā, tur sastapt Tavu vēstuli.

Ar ņo vēstuli sarakste beidzas. Grāmatiņas paskopajā priekŗvārdā 2002. gada jūnijā Aina Miķelsone rakstīja: „Siberijas aukstums, grūtais darbs, pazemojumi sabeidza Imanta veselību. Tikai 11 gadus izdevās pabūt zem Dzimtenes saules, kad 1969. gada 26. jūnijā nepiepildītie sapņi sagūla smiltājā. Cik īss mūŗs – 45 gadi. ņīs, man adresētās vēstules, kā mazas grāmatiņas par darbu, dabu un dzīvi tur – izsūtījumā, bez gauŗanās, bez naida, vien pieliekot no sevis sirds smeldzi par nepiepildītiem sapņiem.”

*Vēstuļu fragmentos skaidrības labad kāds vārds izlaists vai pierakstīts klāt.

(Fotogrāfijas un Imanta vēstules kōpija no Limbaŗu mūŗeja krājumu glabātuves.)

Sirsnīgi sveicieni jubilāram Aivaram Doršam!

No kr.: Lonija, Nikolajs, Aivars Dorši, Milda Endziņa aizritējušā gadsimta 40. gadu sākumā

No kr.: Nikolajs un Lonija Dorši, Milda Endziņa Bleka un Aivars Doršs 1994. gadā Dienvidkalifornijā

Latvieši Amerikā

www.latviesiamerika.com

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas. Informāciju apkopo Indulis Bērziņš.

**Rīgas latviešu biedrības
Valodas attīstības kopas vietne tīmeklī:**
<http://LVAK.wordpress.com/>

Latviešu valodu tīmeklī var apgūt,
izmantojot pašmācības rīku „e-Laipa”,
sk.: <https://elaipa.lv/Home/A1>

Apsveicam Triju Zvaigžņu ordeņa virsnieci Lolitu Ritmani

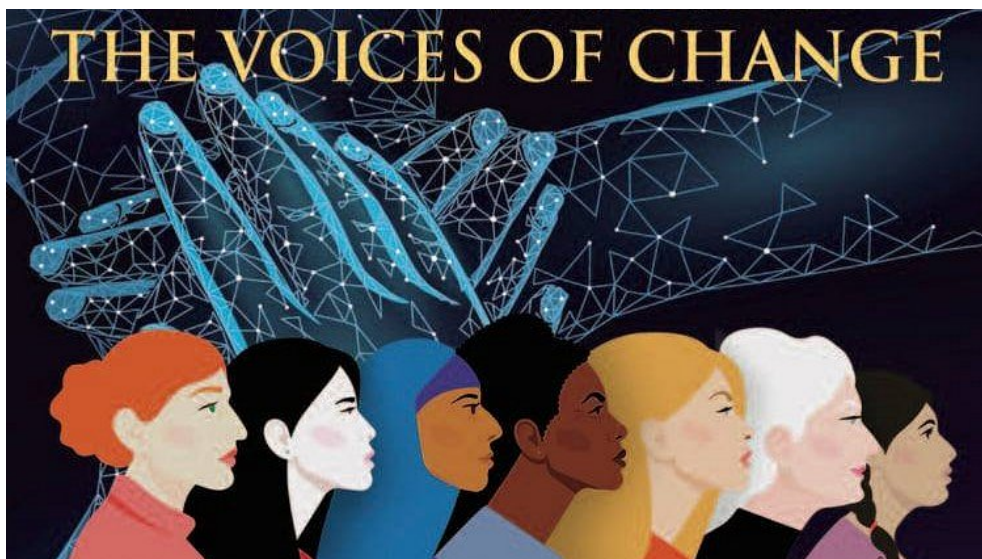
Valsts prezidents Egils Levits un Ordeņu kapituls 2021. gada 20. aprīlī nolēma par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā ar Triju Zvaigžņu ordeni apbalvot 63 personas.

Par Triju Zvaigžņu ordeņa virsnieci iecelta komponiste, filmas „Dvēseļu putenis” mūzikas autore Lolita Līza Ritmane-Matsone (Lolita Ritmane).

Kādā no attēlā redzamajām kārbīņām ir arī Lolitai Ritmanei paredzētais Triju Zvaigžņu ordenis

Starptautiski panākumi filmai „Varones: Pārmaiņu balsis”, kuņas līdzautore ir Lolita Ritmane

Aprīlī divus starptautiskus apbalvojumus ieguvusi dokumentārā filma *Women Warriors: The Voices of Change* („Varones: Pārmaiņu balsis”), kuņas skaņu ceļiņa ieskaņojumā piedalījās arī Rīgas Doma meiteņu koris „Tiara” diriģentes Airas Birziņas vadībā un īpaši šim projektam veidots Latvijas mūziķu orķestris. Filma ieguvusi festivāla *Chicago Indie Film Awards* uzvarētāja titulu katēgorijā „Labākais komponists”, kā arī atzīta par „Labāko pilnmetrāžas dokumentāro filmu” festivālā *LA Independent Women Film Award*.

Koņa „Tiara” balsis kopā ar solisti Džilianu Hasertu (Gillian Hassert) skan komponistes Lolitas Ritmanes dziesmā *We Rise*, tās vārdu autore ir projekta mākslinieciskā vadītāja un producete – amerikāņu diriģente

Eimija Andersone (Amy Andersson). Projekta *Women Warriors: The Voices of Change* ideja ir godināt un atbalstīt sievietes visā pasaulē, kuņas cīnījušās par taisnīgumu un mainījušās vēstures virzību. Astoņas Holivudas komponistes un dziesmu autores – Natālija Bonina (Nathalie Bonin), Mirjama Kutlere (Miriam Cutler), Anne-Katrīna Derna (Anne-Kathrin Dern), Isolde Fēra (Isolde Fair), Šarona Fārbere (Sharon Farber), Penka Kouneva (Penka D Kouneva), Starra Parodi (Starr Parodi) un Lolita Ritmane koncertprogrammas daļās atspoguļoja 800 gadu ilgu cīņu par cilvēktiesībām,

sievietes tiesībām un vienlīdzību.

Sākotnēji mūzikālais projekts *Women Warriors: The Voices of Change* tika īstenots kā koncertuzvedums, dokumentārā filma tapa līdztekus koncertprogrammai.

Projekts un filma *Women Warriors: The Voices of Change* nominēts balvām filmu festivālos *Montreal Independent Film Festival*, *The Impact DOCS Awards* un *The IndieFEST Film Awards*.

2020. gadā projekts saņēma ASV balvu *Shorty Social Goods Awards* – zelta diplomu katēgorijā *Live Events*.

Šī gada sākumā klajā nāca uzveduma mūzikas albums digitālā formātā (vietnēs *Apple Music*, *iTunes*, *Amazon*, *Pandora*), kā arī tvarts.

Lolita Ritmane komponējusi skaņdarbu „Zemes dziesma”

24. aprīlī trīs mūziķes – flautiste Sūzana Grīnberga (Susan Greenberg), arpeniece Kristīna Montes Mateo (Christina Montes Mateo) un fagotiste Džūdita Farmere (Judith Farmer) ieskaņoja Lolitas Ritmanes 15 minūšu skaņdarbu „Zemes dziesma”. Lolita Ritmane pateicas mūziķēm, *Chamber Music Palisades* un *Los Angeles County Department of Arts & Culture* par skaņdarba ieskaņošanu.

No kr.: Sūzana Grīnberga, komponiste Lolita Ritmane, Kristīna Montes Mateo, Džūdita Farmere

Koncerts par godu Latvijas valsts apbalvojuma saņēmējiem

Raidījums „Klasika” 4. maijā bija veltīts tiem, kuriem šogad piešķirti augstākie Latvijas valsts apbalvojumi – Triju Zvaigžņu ordenis, Viestura ordenis un Atzinības krusts.

Raidījumā bija dzirdami skaņdarbi, kuŗu ieskaņojumos piedalījušies Triju Zvaigžņu ordeņa saņēmēji – Latvijas Nacionālā simfōniskā orķestra mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents **Andris Poga**, latviešu kultūras darbiniece Kanadā, diriģente **Vizma Māra Maksīna**, operdziedātājs, Latvijas Nacionālās operas sōlists, Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas Vokālās katedras docents **Krišjānis Norvelis**, komponiste, filmas „Dvēseļu putenis” mūzikas autore **Lolita Ritmane**, pianists un komponists **Vestards Šimkus**, vijolniece, Liepājas Simfōniskā orķestra koncertmeistare **Ilze Zariņa**, pianists **Reinis Zariņš**. Raidījumā Ventspils koris diriģenta Ivāra Cinkusa vadībā dziedāja **Lolitas Ritmanes** komponēto dziesmu „Daugavas krastā” (Andŗa Ritmaņa vārdi), un viņas kamermūzikas skaņdarbu „Varbūt” (Lolitas Gulbes vārdi) atskaņoja sōliste Ieva Parša, čellists Ēriks Kiršfelds, ērģelņniece Kirstīne Adamaite, saksofōnists Artis Sīmanis.

Izstaigāsim skaisto Baltiju!

Cauri Baltijas valstīm izveidota Mežtaka, ko visā garumā var noiet 108 dienās. Interesants, ļoti daudzveidīgs maršruts; sīkāk: www.meztaka.lv
Dosimies ceļā!

Tikšanās ar grāmatas *Biruta's Story* autori Lilitu Zvejnieci Hardes Sandiego galvenajā bibliotēkā

Sandiego galvenajā bibliotēkā katra mēneša otrā svētdienā pulksten 2.00 notiek tikšanās ar rakstnieku, ko par „mēneša autoru” izvēlējušies bibliotēkas draugu grupa. Šogad maijā par „mēneša autori” Sandiego galvenās bibliotēkas draugi izvēlējās Lilitu Zvejnieci Hardes un 8. maijā aicināja pastāstīt par viņas nesekmīgo klajā laisto grāmatu *Biruta's Story* – memuāriem par mājām, karu un patvēruma atrašanu.

Tikšanās ar grāmatas autori notika tiešraidē no pulksten 2.00 līdz 3.30.

Lilita Zvejniece Hardes dzimusi Dienviddakotā, absolvējusi Dienviddakotas universitāti, ieguvusi sociālā darba maģistres gradu Vašingtonas universitātē Sentluisā. Lilita Zvejniece Hardes 36 gadus bija licencēta klīniskā sociālā darbiniece (LCSW) Milvoku apkaimē. Pirms vairākiem gadiem viņa ar dzīvesbiedru pārcēlās uz Sandiego, lai būtu tuvāk pieaugušajiem bērniem un viņu ģimenēm. Pēc pensionēšanās viņa sāka pierakstīt mātes Birutas Rīsbergas dzīvesstāstu.

Grāmata ir piemērota lasāmviela visām paaudzēm, gandrīz pirms katras grāmatas nodaļas ir īss vēstures

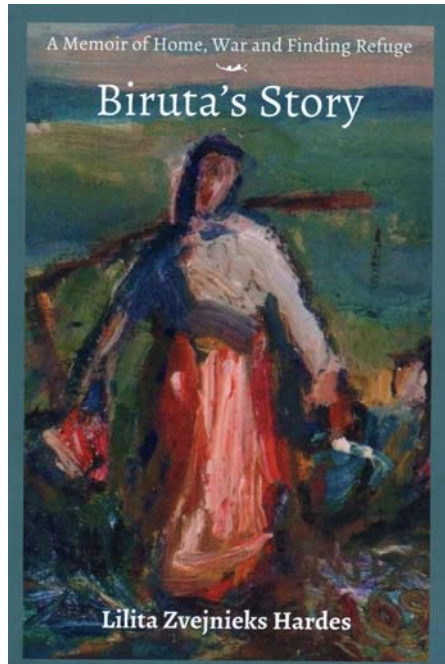

Photo by Lori Lum

pārskats par notikumiem Eiropā.

Lilitas Zvejnieces Hardes ir ārsts un literāts Kārlis Zvejnieks (1921-2015), savus darbus ventīņu izloksnē viņš publicēja ar segvārdu Kuraž Krišs.

Grāmatu *Biruta's Story* var iegādāties grāmatnīcās, [Amazon](#) un [Barnes & Noble](#) un, ja vēlas grāmatā autores ierakstu, jāielogojas [Contact Page](#) tīmeklī vietnē www.lhardes.com

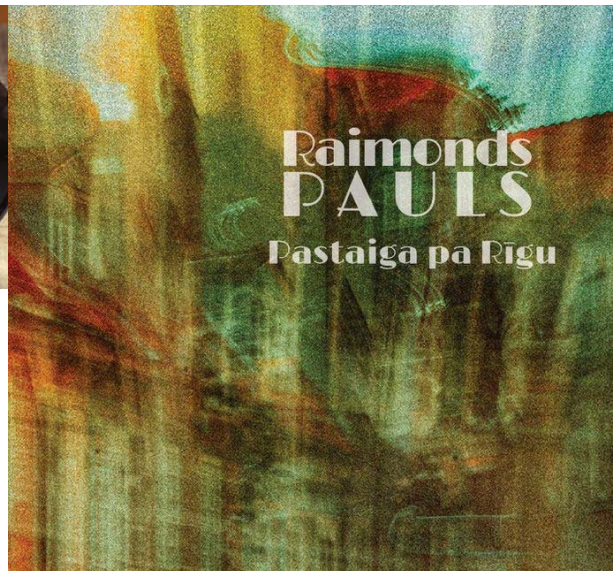
Romantiska pastaiga pa Rīgu

Fonds „Mūsdienu mūzikas centrs” laidis klajā Raimonda Paula trio džeza plati „Pastaiga pa Rīgu” – oriģinālskaņdarbu apkopojumu.

Raimonda Paula džeza trio mūzicē arī igauņu kontrabasists Toivo Unts un sitaminstrumentālists Māris Briežkalns, šī albuma producenti. Visu trīspadsmit albumā iekļauto skaņdarbu autors ir Raimonds Pauls, tajā ir kompozīcijas „Vecpilsēta”, „Bastejkalns”, „Rīga naktī”, „Pie pulksteņa”, „Rīgas Doms”, „Vērmanītis” un veltījumi citām vietām pilsētā.

Pasūtītāt: <https://bit.ly/3vzsaVK>

Uzzināt vairāk: <https://bit.ly/3vC4INc>

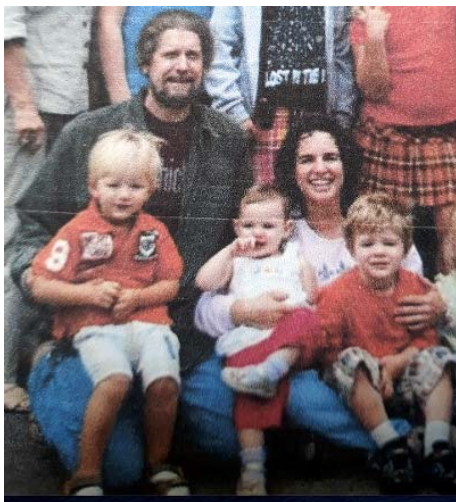

Losandželosas latviešu skolas Valodas klases absolventi

Sebastians Leons Jerumanis

Losandželosas latviešu skolā sāka mācīties 2009. gadā, kad viņam bija trīs gadi. Viņa pirmā skolotāja bija Inese Tetere. Bijuši arī daudz citu brīnišķīgu skolotāju – Andra Berkolda, Pauls Berkolds, Inguna Galviņa, Sandra Gulbe, Iveta Kaņepe, Maruta Lange, Ieva Liepniece, Elita Melķerte, Nora Mičule, Ilze Nagaine, Zane Ozoliņa, Edvīns Rūsis, Dziesma Tetere, Benita Trapse, Kristīne Urena, Diāna Zaķe, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Aija Reimane, Rikijs Teteris un Annija Tetere.

2016. gadā tika dibināta Valodas klase, un Sebastians Jerumanis turpināja mācīties šajā klasē, ko vadīja skolotāja Ingrīda Dženningsa, līdz skolas beigšanai 2021. gadā. Viņš gandrīz nekad nav nokavējis nodarbības skolā un vienmēr ieradās sagatavojies. Viņa smails un labvēlīgā attieksme radīja viņam lielu prieku mācīties. Klasē viņam īpaši patīk spēlēt pārskata spēles. Kopā ar klasesbiedriem viņš dejoja Dziesmu svētkos Sanhosē un Baltimorā. Viņam ir mīļas atmiņas par Ziemsvētku vecīša ciemošanos, kā arī dejošanu ar mazajiem bērniem, kokles spēlēšanu, novusa spēlēšanu un skraidīšanu pa laukumu. Viņš ir ļoti pateicīgs par draudzību ar Aronu Peresu, Aleku un Vili Zaķiem, Nīlu un Ellu Macolifu (McAuliff), Eidenu, Emetu un Lailu Dženningsiem, Aleksandru Vergu, Ati un Katrīnu Strobeliem un īpašo draugu, latviešu nama bārmeni Jāni Taubi. Bez draugiem šīs atmiņas nebūtu tik spilgtas. Tagad Sebastians mācās 9. klasē Herberta Hūvera vidusskolā un spēlē futbolu *Glendale* futbola klubā. Pēc latviešu skolas absolvēšanas viņš vēlas dejot „Pērkonītī” un piedalīties Dziesmu svētkos. Viņš cer nākamvasar apmeklēt Latviju, lai apciemotu savus brālēnus un dotos pa Lāčplēša pēdām. No sirds novēlam viņam visu to labāko nākotnē un ceram, ka viņš bieži ciemosies Losandželosas latviešu skolā!

Jerumaņu ģimene

No kr.: Sebastians Leons Jerumanis un Desmonds Atis Strobels

Desmonds Atis Strobels

Losandželosas latviešu skolā sāka mācīties 2016. gadā, kad viņam bija 8 gadi. Sākot mācības skolā, viņa latviešu vārdu krājums nebija visai liels, bet, skolu beidzot, tas ir krietni papildināts. Vasarās viņš devās uz nometnēm Katskiļos un Gaŗezerā. Visus mācību gadus Losandželosas latviešu skolā viņš mācījās Valodas klasē skolotājas Ingrīdas Dženningsas vadībā. Interesu klases skolotāji bija Pauls Berkolds, Diāna Zaķe un Kristīne Urena. Viņš vienmēr ļoti centās apgūt valodu, bija nopietns, mudināja klasesbiedrus mācīties. Viņam ļoti patīk mācīties par Latvijas vēsturi. Atis dejoja kopā ar klasesbiedriem Dziesmu svētkos Baltimorā un dziedāja Dziesmu svētkos Kanadā.

Neaizmirstamas atmiņas viņam ir par Lieldienu olu krāsošanu. Desmonds Atis Strobels vasarā plāno turpināt mācīties Rietumkrasta Izglītības centrā Kursā un pēc vidusskolas beigšanas Latvijā. Mēs ceram, ka viņš turpinās attīstīt savu valodu un bieži redzēsīm viņu latviešu sabiedrībā Losandželosā, un ne tikai!

Izlaiduma svinības abiem šī gada skolas absolventiem būs nākamvasar.

Desmonds Strobels ar dēlu Ati un meitu Katrīnu Rīgā

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes

Zoom sēde 2021. gada 21. aprīlī

Sēdē piedalījās: Pauls Berkolds, Inguna Galviņa, Aija Kīna, Valdis Ķeris, Diana Matura (Mathur), Ivars Mičulis, Astra Moora, Inese Sviķkalne, Biruta Šulca, Jānis Taube, Dziesma Tetere, Diāna Zaķe, Vilis Zaķis, Juris Zinbergs

Sēde sākās plkst. 8.30 vakarā.

1. 2021. g. 28. februāra protokola pieņemšana – protokolu pieņēma bez labojumiem.

2. Priekšnieka un valdes locekļu ziņojumi.

Ivars Mičulis ziņoja, ka saņemts lūgums no Kīnu ģimenes piešķirt stipendijas viņu bērniem Krišam, Mārai un Audrim mācībām Gaņezera vasaras skolā un nometnē. Valde nolēma katram piešķirt 250 dolaru, naudu nosūtot tieši uz Gaņezeru.

Iecerētie projekti, kuŗus varbūt atbalsīs Latvijas ārlietu ministrija, iesniedzami līdz 1. jūlijam. Valde nolēma iesniegt projektu par biedrības 70 gadu jubileju, par centieniem iesaistīt vairāk Kongresa deputātu Baltijas atbalsta grupā, Latviešu fonda ierosināto 50 gadu jubilejai veltīto Baltijas jūras krasta apstaigāšanu.

3. Kasieris Jānis Taube parādīja finansiālo pārskatu. Saņemtas biedru maksas – \$2965; ziedojumi – \$1670; par biļetena abonēšanu – \$480. Ienākumi – \$5915; izdevumi – \$6925. Par biedrības telpa remontu izdots \$15 954.

4. DKL B pilnsapulci nolēma rīkot 3. oktobrī.

5. Biedrības telpu remonts; projekta vadītājs – Dāvis Reins, interjera dizainere – Benita Trapse. Viņa pastāstīja, ka plaukti labi piestiprināti, novietotas dekorācijas, Dāvis Reins vēl pievieno vadus tālrādes aparātam un skaļruņiem, drīz tiks grīdu arī noliktavā. Vēl nav saņemti pasūtītie krēsli. Skola vēlas lietot internetu un dalīties ar izmaksām, tās vēl nav zināmas. Vajadzīgs arī drukātājs, un Juris Zinbergs piedāvāja atvest drukātāju, ko iegādājies, bet nav lietojis.

6. Sēdes dalībnieki sprieda, ka DKL B 70 gadu jubileju varētu rīkot kopā ar Latvijas valsts dibināšanas atceres svinībām – baznīcā svinīgo daļu un namā balli. Nolēma runāt ar draudzes amatpersonām un lemt par galīgo variantu.

7. „Baltā galdauta svētku” atbildīgie rīkotāji 4. maijā – Pauls Berkolds un Dziesma Tetere. Pauls Berkolds parādīja programmu, aicināja to laikus izsūtīt, lai par sarīkojumu uzzina arī citviet un var pievienoties. Programmas ilgums – apmēram stunda.

8. 1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju aizvestos nolēma pieminēt 13. jūnijā kopā ar draudzi.

9. Jāņu svinību rīkošana atkarīga no Covid-19 statusa. Ja varēs pulcēties, Jāņu svinības rīkos 26. jūnijā Heisler Park Lagunabīcā. Juris Zinbergs jau nosūtījis pieprasījumu alkohola lietošanas atļaujai un pastāstīja, ka parks ir pie jūras, kur skaista plūdmale, iespējams lietot grilus cepšanai; drīkst uzturēties līdz plkst. 10.30 vakarā. Tuvumā ir restorāni un kafejnīcas, arī viesnīcas. Rīkošanu uzņēms Juris Zinbergs un Jānis Taube. Jānis Taube sastādīs budžetu, rēķinoties ar

apmēram 80 svinētājiem. Svinību vieta *Orange County* viegli sasniedzama gan no Sandiego, gan Losandželosas. Aija Kīna piedāvāja programmas materiālus un vadītu svētkus, ja varēs atbraukt no vecāku mājām Viskonsinā, kur ģimene svinēs Jāņus 20. jūnijā.

10. Ekonomiskais forums *Spotlight on Latvia* notiks 23. un 24. septembrī. Datums ir mainīts, pieņemšana namā notiks 23. septembrī. Valde nolēma, ka izdevumus segs biedrība. Forumā piedalīsies Latvijas amatpersonas, iespējams, arī Latvijas valsts prezidents.

11. Inese Sviķkalne stāstīja, ka karogi izmērīti un Latvijā pasūtīnāti jauni vilnas karogi – viens lielāks skatuves karogs un trīs mazāki. Vēl vajadzīgi kāti un staīvi, ko meklēs Losandželosas veikalos. Jānis Taube vecākais savā testamentā novēlēja apmēram 2000 dolaru karogu un kātu iegādei. Nolēma, ka Inese Sviķkalne kopā ar dizaineri Benitu Trapsi noskaidros karogu kātu vajadzīgo gaŗumu un izvēlēsies krāsu.

12. Biedrības *Registry of charitable trusts* nepieciešamie dokumenti ir iesniegti, tie saņemti 11. janvārī. Biedrība saņēma vienu papildpieprasījumu, kas nosūtīts 18. martā. Līdz 2021. gada 15. maijam jāiesniedz 2020. gada nodokļu pārskats.

14. Biedrības biedru maksas pamazām tiek saņemtas, tiek gatavots saraksts ar biedru vārdiem, ko novietos namā pie sienas un ievietos biļetenā. E-pasta adreses ir Dāvim Reinam un Ivaram Mičulim.

15. Drīzumā pa pastu tiks izsūtīta vēstule uz visām zināmajām adresēm ar aicinājumu iestāties Dienvidkalifornijas latviešu biedrībā. Juris Zinbergs pieteicās palīgos.

16. Pārrunas.

Dziesma Tetere ziņoja, ka šī pusgada beigās pārcelsies uz dzīvi Ņudžersijā, bet savu darbību latviešu sabiedrības labā turpinās.

Aija Kīna pastāstīja, ka latviešu skolā 2020./21. mācību gada pēdējā diena būs 16. maijā, skolas saime tiksies parkā; izlaiduma šogad nebūs, divi izlaiduma audzēkņi skolas absolventiem pievienosies nākamgad; skolēni raksta esejas, ko publicēs biļetenā, šajā mācību gadā par spīti pandēmijai, ir daudz paveikts, skolēni iemācījušies dziesmas, tautasdziesmas, dzejoļus, daudz zīmējuši. Skolai rudenī būs vajadzīgi jauni skolotāji, aicinātas pieteikties personas, kam patīk darbs ar bērniem un kuŗas vēlētos iepazīties un sadraudzēties ar skolotājiem un bērnu vecākiem.

Sēde beidzās plkst. 10.30 vakarā.

Sēdi vadīja Ivars Mičulis
Protokolēja Astra Moora

**Lūgums Dienvidkalifornijas latviešu
biedrības biedriem samaksāt biedru naudu
par 2021. gadu!**

Neaizmirstama diena pirms 80 gadiem

Dažas dienas pēc 1941. gada 14. jūnija deportācijām sākās karš. Visi dzīvoja lielās bailēs, jo uz ielām aizturēja cilvēkus, arī apcietināja. Dažus aizturētos mazos bariņos aizveda nezin uz kuriem. Tad sākās

neatceros, kuņā).

Viktors Baltkājis bija viens no Dienvidkalifornijas latviešu biedrības dibinātājiem 1949. gadā.

Ērika Kārtere (Carter)

drudzaina evakuācija, militāristiem piedroņās arī civilisti, aizbraukdami smagajās automašīnās.

Rīgā iestājās klusums.

Tad saulainā 1. jūlija rītā ieskanējās baznīcu zvani, baigais gads bij beidzies!

Tajā dienā es uzvilku Nīcas tautastērpu un gāju nolikt puķes pie Brīvības pieminekļa.

Man piedroņās citas meitenes, viena (attēlā ar priekšautu un karogu) satvēra mani aiz rokas, sāka veidoties gājiens.

Viss notika it kā pats no sevis...

Aspazijas bulvārī pie Bastejkalna mūs nofotografēja žurnāls Viktors Baltkājis. Attēls bija ievietots kādā laikrakstā (vairs

PBLA digitālā karte „Latviešu archīvi pasaulē”

Latviešu centrālās organizācijas, kā arī draudzes, biedrības un apvienības visā pasaulē centušās saglabāt trimdas archīvus. Ārlietu ministrijas diasporas lietu sekretariāta darbiniekiem ir interese par archīviem, un PBLA ar Kultūras ministrijas atbalstu gada sākumā uzsāka projektu „Latviešu archīvi pasaulē” ar nolūku apzināt organizāciju un privātpersonu rīcībā esošos vēsturiskos materiālus un digitāli publicēt materiālu atrašanās vietas visos kontinentos.

PBLA pārstāvniecība Rīgā no 1. februāra līdz aprīlim veica aptauju „Archīvu materiāli latviešu kopienās ārpus Latvijas”, aicinot organizācijas un privātpersonas iesaistīties ārzemju latviešu archīvu apzināšanā. Saņemtas apmēram 170 atsauksmes jeb veidlapas, no kuņām vairāk nekā 90 bija aizpildījuši organizāciju pārstāvji. Vislielākā atsauce bija no ASV un Austrālijas latviešiem. Izmantojot aptauju rezultātā iegūtos datus, izstrādāta digitālā karte, kur ērti redzama un sameklējama informācija par latviešu archīviem pasaulē. Digitālo karti var apskatīt un lietot, atverot saiti: <https://arhivi.pbla.lv/>

PBLA plāno rēgulāri papildināt karti, un ikviens, kuņā īpašumā ir archīvu materiāli par latviešiem ārzemēs, aicināts iesaistīties projektā. PBLA sadarbībā ar Latvijas archīvu ekspertiem rīkos informātīvus seminārus par archīvu materiālu vākšanu, apstrādāšanu un sistematizēšanu, archīvu materiālu digitalizāciju, archīvu materiālu pārvešanu un nodošanu citam archīvam. Semināru ierakstus plašākai auditorijai demonstrēs 2021. gada rudens pusē, apvienojot tos ar tiešsaistes pārrunām ar ekspertiem.

PBLA pārstāvniecība

Latvieši pasaulē – mūzejs un pētniecības centrs

Vairāk par datubases ieceri, pagātni un nākotni var lasīt:

<https://www.lapamuzejs.lv/marianna-auliciema-dp-albums.../>

„Pārcelšanās ceļvedis uz Latviju”

Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra (LIAA) izstrādājusi informātīvu materiālu – „Pārcelšanās ceļvedis uz Latviju”.

Prioritāte ieguldījumu piesaistē Latvijā ir viedās speciālizācijas – IT, starptautiskie uzņēmējdarbības pakalpojumu centri,

bioekonomika, viedā mobilitāte, biomedicīna, fotonika un viedie materiāli. Tādēļ, veidojot ceļvedi,

uzmanība pievērsta industrijām, kuŗās paredzēts piesaistīt ieguldījumus un augsti kvalificētus lietpratējus, lai sekmētu tautsaimniecības izaugsmi.

LIAA Investīciju projektu departamenta direktors Ģirts Blumers uzsver, ka Latvija vienmēr ir bijusi zinīgu cilvēku, spilgtu personību zeme, kas spēj savienot ne tikai kultūru, mākslu, sportu, bet arī zinātni un uzņēmumdarbību starp dažādām valstīm un kontinentiem: „Savu izcilību mēs spējam attīstīt tikai tad, ja esam atklāti jaunām idejām, kas rodas sadarbībā ar citiem talantiem. Tādēļ esam izveidojuši „Pārcelšanās ceļvedi uz Latviju”, kam jāklūst par praktisku rokasgrāmatu ikvienam, kuŗš Latviju iecerējis kā vietu, kur attīstīt savus talantus un sasniegt mērķus gan uzņēmējdarbībā, gan inovāciju radīšanā.”

Ceļvedī minēti daudzi interesanti fakti par sadzīvi, kā arī noderīgas saites uz resursiem, kur meklēt papildinformāciju.

Ievadā publicēta Latvijas Valsts prezidenta Egila Levita uzruna, kuŗā prezidents aicina uzlūkot Latviju kā starptautiski atklātu valsti ar dinamisku ekonomiku, sekmīgiem uzņēmumiem un bagātu kultūras dzīvi.

Ceļvedim ir trīs daļas – „Pārcelšanās uz Latviju”, „Nodarbinātība un uzņēmējdarbība” un „Ikdienas dzīve Latvijā”. Pirmajā daļā ir informācija par vīzām, uzturēšanās atļaujām, kā atrast mājokli. Otrā daļā iespējams uzzināt visu nepieciešamo par darba tirgu, kā arī uzņēmējdarbības vidi Latvijā. Trešā ceļveža daļa veltīta sadzīvei – valodai, kultūrai, sportam, veselības aprūpei, izglītībai, integrācijai u. c.

Ceļvedi izstrādāja LIAA sadarbībā ar stratēģiskās komunikācijas aģentūru **Erda un aģentūru True Six**. Ceļvedis ir angļu valodā un ar to var iepazīties platformā InvestinLatvia.org sadaļā [For Investors – Moving to Latvia](https://InvestinLatvia.org/For-Investors-Moving-to-Latvia). Ar InvestinLatvia.org starpniecību LIAA vēŗsas pie ārvalstu ieguldītājiem un informē par iespējām Latvijā.

KĀRĻA KALĒJA PIEMIŅAS PĒCPUSDIENA

Ievērojamā latviešu sabiedriskā darbinieka, ilggadējā Losandželosas latviešu skolas vēstures skolotāja, skolas vēstures materiālu apkopotāja un uzrakstītāja, Losandželosas latviešu nama pārvaldes priekšnieka, bāra pārziņa un kasiera, Daugavas Vanagu DK apvienības kasiera un „Vēstneša” redaktora **KĀRĻA KALĒJA** piemiņas pēcpusdiens būs šī gada 19. septembrī plkst. 1.00 Losandželosas latviešu namā, *1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039*.

Tautieši, kuŗi vēlētos iegūt kādas grāmatas no Kārļa Kalēja krājumiem, laipni lūgti zvanīt Klitijai Kalējai, tāl.: (818) 248-3080

Kalēju ģimene

Latvijas Nacionālā bibliotēka izsludinājusi 2021. gada lasīšanas veicināšanas programmas kollekciju; iepazīstieties, lasiet un vērtējiet!

LASI UN VĒRTĒ '21

BĒRNU ŽŪRIJA

1. *Mamma, dārgi!*, Ērika Bērziņa, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Būvniecības*, Doreta Berzina, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
3. *Pagalma vecākpēdējā jēkā kas tad tad?*, Agnese Vanaga, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
4. *Kapota sirds*, Jūlijs Zvirgzdītis, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
5. *Tak-īstā! 10. Pāris*, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
6. *Kā sagādāt cilvēciskāmi*, Henri Tammiens, Rīga: Latvijas Medija, 2020.

BĒRNU ŽŪRIJA

1. *Tā gudrīgā*, Lūiāss Hartmanis, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Emī un Rū*, Ieva Melgalve, Elizabete Lukšo-Ražinska, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
3. *Kā izgādāt maizītiņus mammai*, Pēteris Kaudis, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
4. *Armands*, Māris Krūmiņš, Rīga: Pēteris Kaudis, 2020.
5. *Pija Pjokča un bandiņi*, Kārlis Lūiāks, Rīga: Pēteris Kaudis, 2020.
6. *36 un 6 kāki*, Marisa Štālberga, Rīga: Latvijas Medija, 2020.

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

1. *Lampīna*, Anete Štālberga, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Bēgļi*, Ulis Starks, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
3. *Zaķeniņi*, Dāvids Štālberga, Rīga: Zvaigzne ABC, 2020.
4. *Pakiss*, Sāra Pēteris, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
5. *Arms Jans*, Māris Krūmiņš, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
6. *Priests otiņš uz Zemei*, Inga Štālberga, Rīga: Lācis un mēss, 2020.

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

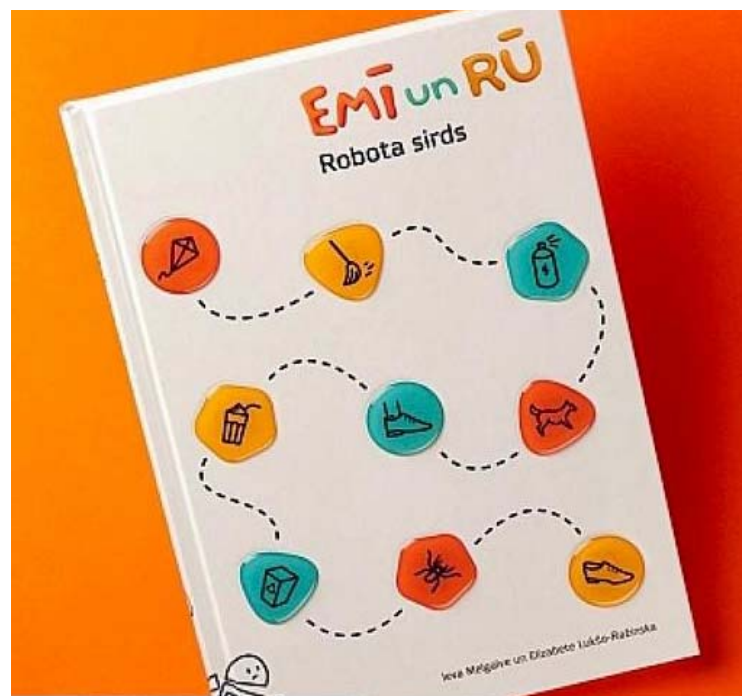
1. *Čerči, čerči un Pāteris Janki*, Katiņa Ražinska, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Tāds un patāliņi*, Andrejs Kivlenieks, Rīga: Zvaigzne ABC, 2020.
3. *Laišķi*, Čerčijs Štālberga, Rīga: Zvaigzne ABC, 2020.
4. *Vidusskolas*, Marisa Štālberga, Rīga: Zvaigzne ABC, 2020.
5. *Brāļi*, Māris Krūmiņš, Rīga: Pēteris Kaudis, 2020.
6. *Mežnieks*, Lācis un mēss, Rīga: Latvijas Medija, 2020.

VECĀKU ŽŪRIJA

1. *Sagādāties*, Džeina de Vīgona, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Lietas, kas ir no dabas*, Sērgs Ahlavs, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
3. *Karavīrs uz Saulei*, Kristīne Oļģberga, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
4. *Upe*, Lācis un mēss, Rīga: Latvijas Medija, 2020.

VECĀKU ŽŪRIJA

1. *Sagādāties*, Džeina de Vīgona, Rīga: Lācis un mēss, 2020.
2. *Lietas, kas ir no dabas*, Sērgs Ahlavs, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
3. *Karavīrs uz Saulei*, Kristīne Oļģberga, Rīga: Latvijas Medija, 2020.
4. *Upe*, Lācis un mēss, Rīga: Latvijas Medija, 2020.

Elizabete Lukšo-Ražinska un Ieva Melgalve (pa kreisi)

soļu vai... katru nedēļu izlasīt pa grāmatai. Novēlam aizrāvīgiem piedzīvojumiem un grāmatām piepildītu vasaru! Un ceram, ka varbūt arī grāmata „Emī un Rū. Robota sirds” kļūs par daļu no tās.

Sirsnīgi Elizabete un Ieva”

Lai visiem jauka un piedzīvojumiem bagāta vasara!

Aija Zeltiņa-Kalniņa
Lasīšanas programmas BJVŽ vadītāja
Losandželosas latviešu skolā

Jau sesto gadu pēc kārtas Losandželosas latviešu skola aicina kļūt par lasīšanas un vērtēšanas ekspertiem, piedaloties LNB lasīšanas programmā „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija ‘21”. Šī gada kollekcijā ir 28 grāmatas – 11 oriģinālliteratūras un 17 tulkotas grāmatas.

LNB Bērnu literatūras centra darbinieki grāmatas uz Dienvidkaliforniju nosūtījuši pa pastu, tās, iespējams, tiks saņemtas jūlijā. Sīkāka informācija par programmu būs ievietota latviešu skolas Facebook vietnē tīmeklī – LA Latviešu skola.

Losandželosas latviešu skolas Bērnu un jauniešu žūrijas dalībniekiem sveicienus un uzmundrinājuma vārdus atsūtīja grāmatiņas „Emī un Rū. Robota sirds” autore – Elizabete Lukšo-Ražinska un Ieva Melgalve:

„Vasarā beidzot ir ļoti daudz brīvu dienu un var darīt visu to, kam citkārt nav bijis laika. Piemēram, visu dienu peldēties, katru dienu noiet vismaz desmit tūkstoš

Baltic bards

Latvia's ancient poetry is getting its first major translation

Dainas are just four lines long, but offer “wisdom to the world”

The Economist, [EuropeApr 3rd 2021 edition](#)

Over the years, Swedes, Germans and Russians have all had a go at conquering Latvia and imposing their flavours of Christianity on it. Today Lutherans worship mainly in the country's west, and Russian Orthodox in the east. But Latvia's deepest rituals are still inspired by its home-grown brand of paganism. They include wild summer-solstice parties and a national song-and-dance festival every five years.

The hymns of this prehistoric faith are folk poems, typically four lines long, called dainas. Thanks to Krišjānis Barons, a folklorist who encouraged Latvians to note down such quatrains in the 19th and early 20th centuries, over a million of them are on file at the national library in Riga, the capital. Some have musical notation, but since dainas follow predictable schemes the tunes tend to be repeated, as in Celtic jigs and reels.

For the past 22 years, Ieva Szentivanyi has been rendering dainas into English. Her first volume was published in 2018 and the second is ready for the press. The rhythm of Latvian is hard to translate, but more difficult is conveying the affection of the language's

diminutive suffixes. The English diminutive of “book” is “booklet”; in Latvian, she explains, it more like a “dearest, sweetest, most beloved book”. Dainas are short, but rich in metaphor and symbolism:

Birch tree, dear, thou art so ample
All the way to the ground;
Dearest wife, thou art so lovely
All the way to deep old age.

Aficionados say this canon of folk poems is as significant as any body of classical literature. Ieva Szentivanyi calls them Latvia's wisdom to share with the world. Some scholars claim a few could date from the Bronze Age: in one a warrior duelling with his sister's abuser breaks his sword against a gatepost, something an iron weapon would be unlikely to do.

There is one class of daina that Ieva Szentivanyi dares not touch, mythical ones that speak of melting seas and waves of sunshine, which are confusing enough in the original Latvian. She aims to finish 2,000 of them. It is a daunting challenge: as one of her favourite dainas has it, “the words go on and on”.

Vai hipijs var kļūt par senioru?

Linda Liepiņa
„Diena”, 14. marts

Alfrēds Stinkuls pēc 35 gadu prombūtnes Amerikā atgriezies Latvijā. Kad aizvērtā grāmata „Mati sarkanā vējā” pēdējā lappuse un līdz dzīvots tās autoram, garšmatinajam hipijam Alfrēdam Stinkulam, pat līdz sākām jūt, kā kāds parauj aiz matiem, kāds nicīgi nolamā, kāds morāli pazemo... Tad rodas arī jautājums: un kas bija pēc tam?

Grāmata beidzas ar to, ka Alfrēds ar kofejiem no Padomju Latvijas dodas prom uz Rietumiem, ir 1986. gada ziema – Puteņu mēnesis. Vikipēdijā rakstīts: «Alfrēds Stinkuls, saukts arī par Prievīšu Fredi, ir latviešu amatnieks, mākslinieks un rakstnieks, viens no XX gadsimta 70. un 80. gadu Latvijas PSR hipiju subkultūras zināmākajiem pārstāvjiem.»

Dzīve nav tik salda

«No Frankfurtes lidoju uz Rokvili Ņudžersijā, kur notika ALAs kongress. Kad izkāpu no lidene, sapratu, ka esmu citā pasaulē. Tik dažādi cilvēki, un visi tādi mierīgi, lēni, smaidīgi,» atceras Alfrēds Stinkuls. Amerikā viņš ieradās ar vecās Latvijas pasi, to, ko izdeva Londonā. Toreiz viņam bija 35 gadi. Vētrainā jaunība izstāstīta pērn izdevniecības „Lauska” izdotajā grāmatā „Mati sarkanā vējā”.

Bet par Ameriku! Pirmā eiforija (kā Alfrēds latviski palabo – jūsma) par Ameriku bijusi liela!

«Tai laikā – vienalga, vai esi no apspiestas zemes, vai kā – tā bija sapņu zeme. Tagad tā vairs nav,» Alfrēds izskaidro atšķirības starp republikāņiem un demokrātiem un piebilst, ka Amerika strauji mainījies uz sliktu pusi.

«No 1992. gada mums kopā ar sievu Ingunu Galviņu un draugu Vladu Rukšas Losandželosā bija galerija *Baltic Crossroads* (Baltijas krustceles), kurā pārdevām savus, Baltijas, ziemeļnieku mākslinieku un amatnieku darbus. Iztikai palīdzēja visādi tirdziņi, Dziesmu svētki. Iesākām bijušajā Lietuvas spiestuvē Saulrieta bulvārī. Pirmos gadus gāja labi, tad mainījās saimnieks, tas māju pārdeva, mūs izmeta ārā, apšmauca. Atradām vietu labā rajonā, kur īpašnice bija maķedoniete, kas nebija kritusi uz naudu. Tad to pārņēma armēnis, un īre auga pa mēnešiem. Bet galerijai plakanais jumts – kā lietus, tā tek. Ķibeles visu laiku. Kad īre sasniedza 3000 dolaru mēnesī, to, lai gan bode vaļā katru dienu, nemaz

Foto: Aivars Liepiņš

nevarēja nopelnīt. Kad gribēja pielikt vēl, teicu – nē. Mūs izmeta,» Alfrēds atbild uz jautājumu, kā gāja.

«Šitā bakstīšanās un kasīšanās, sities kā pa nātrēm. Nu kur tā sapņu zeme? Es nekad neesmu gribējis uzdienēties. Esmu grāmatsējējs, garšmatināis, un ar bodīti nekur nevar tikt.»

Šķiet, viens no iemesliem, kāpēc viņš atgriezies, ir arī Alfrēda māte, kas te dzīvo. Viņai tagad 90 gadu.

Atgriešanās

Kad bodīte (tā Alfrēds dēvē galeriju) aizvērās, viņš sācis interesēties par iespējām atgriezties Latvijā, tas bija 2016. gadā. «Redzēju jau visu šo ārprātu, bet ir arī labas lietas – Latvija iet uz priekšu. Gan lēnām.» Pirmais solis, lai atgrieztos, Iekšlietu ministrija. «Iesniegumi, papīri, pierādījumi un tad atbilde, ka varu nākt atpakaļ uz Latviju, bija ātri. Repatriants. Uzreiz jau paši teica, nevis jautāja – tad jau pirksiet kaut ko, kur dzīvot! Atbildēju, ka tik biezs gan neesmu. Sūtīja uz Dzīvokļu pārvaldi. Likumdošana paredz kaut ko nodrošināt. Un tas «kaut ko» ir stiepjams jēdziens,» stāsta Alfrēds. Pirmie divi mitekļi, ko piedāvāja, bijuši briesmīgi: «Ar sliktu virsmojumu, ka dūša apšķebinājās. Es jau sāku uzdot – ja tāda ir dzimtene, tad ko man darīt, iet dzīvot alā?» Bet, kad pa sociālās mājas, kas bija trešais piedāvājums, sadauzīto logu ieraudzījis skatu uz mežu, sapratīs, ka neko labāku nedabūšot. Protams, tagad dzīvojot, viņš secinājis, ka telpas par maz, jo grāmatu siešanas instrumenti ir citur.

Otrs solis – pensijas jautājums. «...Jo es jau biju padomju Latvijā kādu laiku dzīvojis un vergojis. Vajadzēja pierādījumus, tad nu gāju uz arhīviem, un simtiem eiro aizgāja par izziņām. Kad papīri bija sagādāti, viena darbiniece (Alfrēds pasaka skarbāku vārdu, viņu

raksturojot – red.) komentēja, ka «viņam jau tur nekā nebūšot». Bet man ir 15 ar pusi gadu nostrādāts. Neielaidos sarunās. Pēc divām nedēļām saņēmu pensiju. Līdz tam gan vēl bija arī jādabū pierādījums no Amerikas sūtniecības, ka mans *social security* (Amerikas sociālais pabalsts – red.) ir niecīgs. Ja būtu vairāk, tad jau te pateiktu, ka no Latvijas neko nedabūšu, un vēl no Amerikas naudas paņemtu nodokļus.»

Grāmatas viņa dzīvē

Alfrēda darbs un arī vaļasprieks ir grāmatu iesiešana. Viņš parāda ādas vākos iesietas viesu grāmatas. Perfekti! Īsta āda, īsts zelts, bezskābes papīrs, roku darbs. Amatu apguvis pašmācībā, bet grāmatasējējs Pēteris Miežītis, kas bija izcietis izsūtījumu Sibīrijā, deva padomus, instrumentus, atklāja amata noslēpumus. «Viņš man ierādīja darbu, un pēc nedēļas vajadzēja parādīt izdarīto. Pēc pāris gadiem viņš teica – nu lai daru pats,» stāsta Alfrēds.

Amerikā īpaši pasūtījumi bijuši no filmu biznesa, kas labi maksājuši. «Kalifornijā nodokļu būšana bija biznesam pretimnākoša. Es maksāju nodokļus, katrus trīs mēnešus iesniedzu, gada sākumā kārtāju lielos nodokļus, un bieži vien varēja saņemt naudu atpakaļ, jo biju pārmaksājis. Nezinu, kā te ir, bet saka, ka mazo biznesu spiež stūrī,» prāto Alfrēds Stinkuls, jo ir gatavs sākt pelnīt ar grāmatu iesiešanu. Otra viņa saistība ar grāmatām ir to rakstīšana.

„Sapņi un pārdomas” izdota 1976. gadā, „Īkšķojot pa Latviju” – 1987. gadā Zviedrijā, pērn – „Mati sarkanā vējā”. Starp citu, arī tagad viņš turpina apceļot Latviju un īkšķo. «Uz Ērgļu ceļa ir Ķoģeru pilskalns. Es braucu to pieskatīt un parasti īkšķoju. Apstājas un aizved,» viņš piebilst. Neskatoties uz to, ka gaŗmatains?

«Ir krievi, kas rāda ar pirkstu un saka *pop, batjuška*,» nosmej Alfrēds.

Draugi un nedraugi

Vai pēc autobiografiskās grāmatas iznākšanas kādi draugi vai nedraugi satikti? «Gandrīz visi, kas pieminēti, ir nolikuši karoti,» vienkārši pasaka Alfrēds. «Grāmatas atvēršanā no tā laika satiku Edvīnu Melbārdi, kam bija iesauka Klifs un kas „Archīvā” spēlēja blūmīzeru un ģitaru.

No Mežuplejniekiem (bijušās lauku mājas meža vidū Skujenes pagastā, kur bija nodibināta radošā kopiena, kas klausījās Rietumu mūziku, cepa savu maizi un darīja alu – red.) atnāca Valda ar nožēlu,» Alfrēds nozīmīgi pieklauszina pie galda. Pie draugu pulka Alfrēds nosauc Zalānus, kas palīdzēja izdot grāmatu, bet tie ir paaudzi jaunāki. «Ne visi, kas grāmatā pieminēti, ir mana tā laika domubiedru pudurī. Man ir jušana pret dažiem cilvēkiem, ar kuriem negribu apskauties.»

Mežuplejās tagad dzīvo latviešu pareizticīgo draudzes priesteris. «Pie viņiem putēja viena Juŗa Senčuka glezna, 1971. gada darbs. Biju jau to norakstījis, bet dabūju atpakaļ. Pirtīņa un slietenis, manis celti, tur ir. Bet mežs izcirsts. Sapnis izsapņots.» Bet, ja varētu atgriezties, vai dzīvi atkārtotu tāpat? Alfrēds: «Nekas jau neatkārtojas, viss mainās šā vai tā. Mežuplejas grūti norakstīt, jāspiež sevi tās aizmirst.» Un par ko šodien ir prieks? «Ka mēs runājam latviešu valodā un cenšamies skaidri izteikties,» Alfrēds šad tad aizrāda, ja sarunā iesprūk kāds svešvārds. Pats viņš, piemēram, gada mēnešus sauc senajos apzīmējumos. Tagad mums ir Sērsnu mēnesis. Vai Amerika viņam palikusi kā atkāpšanās ceļš? «Tā ir manā sirdī! Sieva Ingūna un meita Madara tur dzīvo. Meita Latvijā nav bijusi, viņa nav Latvijas pavalstniece, bet latviski runā ļoti labi. Tā ir viņas izšķiršanās. Madarai ir labs darbs, ņemas ar dzīvniekiem – zirgiem, kazām, suņiem, kaķiem. Saku, ka te būtu labas iespējas, bet viņa atbild, ka te cita jāšanas skola. Un tagad ar sērgu arī viss ir tik sarežģīti.»

Daba nekad nepieviļ

Pie ārdurvīm Alfrēdam pielikta vībotne. «Kad kaiņiņi cep un vāra, tad jau tie aromāti iet pa trepju telpu. Esmu zālēdājs. Vībotnes jau agrāk lika uz klona pret blusām un lika arī pagalvī, lai nomierinātu,» viņš skaidro. Dzeŗam Dainas Zalānes lasītu kaņepju tēju. Kā saldinātājs mājās ir tikai medus. «Dzīve salda. Nav ko ņaudēt!» tā Alfrēds. Viņa iešana dabā turpinās ar pilskalnu apceļošanu. To aizsāka izdevēju Zalānu draugi – latgaļi. «Latvijas simtgadē bija ideja apskatīt simts Latgales pilskalnos. Gandrīz katru nedēļu bijis kāds ceļojums. Kad biju Latvijā, pievienojos. Vislabāk uz pilskalniem doties kailsalā, ziemā, rudenī, pavasarī, jo vasarā pilskalnos nav, ko darīt, – tie aizauguši zaļi. Pagājušajā gadā Salnu mēnesī bijām Rusiņa pilī Kvēpenes pilskalnā pie Cēsīm. Cirtām, tīrījām, palika tā, ka ziemas beigās to vajadzētu sakopt.»

Alfrēda Stinkula dzīvoklī, kur vien skaties, ir visādas lietiņas – Afrikas un Āzijas maskas, latvju jostas, keramikas svečturi un kūp Indijas vīraks, indiāņu dievišķās rotaļlietas, gleznas, fotogrāfijas. Sēŗam pie pamatīga, vairāk nekā simt gadu veca galda, ko viņš dabūjis no viena tirgotāja Brīvdabas mūzejā. To Alfrēds uzsver, ka Brīvdabas mūzeja gadatirgū viņš jūtas kā savējais. Fonā skan mūzika. «Un patiesībā tas ir vissvarīgākais, jo skaņa ir dievišķais pirmsākums. Pats spēlēju pa kaktiem – drusciņ saksi, drusciņ stabuli, drusciņ bungas. Pašmācībā apguvu. Es novērtēju jebkuŗu spējīgu sava rīka pārvaldītāju. Skaņuplaŗu man ir tūkstoŗiem. Divreiz jau gan krājums tika pārdots – kad Ingūna brauca prom, un tad, kad pats aizceļoju. Toreiz tā bija laba nauda. Bet,

kad tiku Amerikā, tad plašu bodē varēju pavadīt kādas četras stundas un atrast tur sazin ko. Nopērc par 99 centiem, uzliec plati, tā knikšķ un knakšķ, bet tas ir, ko vajag. Bet te jau skaļi nevar klausīties. Kad biju salicis skaņu ierīces, vajadzēja nomēģināt. Uzliku Boba Mārlija disku, tur ir stipri basi un sitamie. Smuki klausījos un... pēc stundas zvana pie durvīm. Kaimiņi tā vietā, lai atnāktu un pateiktu – hei, vai nevar mazliet klusāk –, ņem un sauc policiju,» par mūziku Alfrēda dzīvē varētu būt atkal bieža un skaista grāmata. Alfrēds gribētu izdot

savu attēlu grāmatu: «Domāju un ceru. Bet ar gribēšanu vien ir par maz.»

Vēl jau laika daudz. Kas zina?

Alfrēds Stinkuls. Dzimis 1950. gada Rudzu mēneša septītajā dienā. No 1957. līdz 1968. gadam mācības Anrī Barbisa 11. vidusskolā (Rīgas Franču licejā). Strādājis Latvijas Etnografiskajā brīvdabas muzejā, Latvijas Vēstures archīvā, „Daiļradē”. No 1986. līdz 2016. gadam dzīve un darbs Zviedrijā un Amerikā.

Aijas Kīnas dižruna Dievtuņu daudzinājumā 2017. gadā XIV vispārējos latviešu Dziesmu svētkos ASV Baltimorā, Merilendas pavalstī

Labdien, svētku dalībnieki un viesi!

Trīskārt Laima jostu joza / Apkārt manu augumiņu:

Augu diža, stāv godā, / Valkā zīļu vainadziņu.

Mans tēvs Tupešu Jānis aizgāja aizsaulē šī gada 20. februārī. Šis daudzinājums tapa, kad Spuru Ričs mani uzrunāja teikt dižrunu dziesmu svētkos Baltimorā. Tupešu Jānis savu dzīvi vadīja pēc latviskās dzīvesziņas un ar dedzīgu latvisku dvēseli. Tētis bija dižs latvietis. Viņš bija ne tikai Dievturis, bet arī turēja mūsu zemi, Latviju, pirmā vietā sirdī un savu mūžu nodzīvoja, to mīlot. Atceros kopš bērnu dienām, kad mēs, visa ģimene, devāmies uz Dievsētu svinēt gadskārtas, pie Stumbru Maijas svinēt Mārtiņvakaru, piedalījāmies daudzinājumos, pat bērēs un krustabās. Vēlos šodien pieminēt arī vēl citus, ne tikai manu tēti... cilvēkus no manām bērnu dienām, pazīstamos aizgājušos Dievtuņus – Pones Jāni, Ausekļu Pērkonu, Grenciona Kārli, Kļaviņu Juri, Smagaru Martu ar Hariju, Stumbru. Es toreiz biju ļoti maza, bet šie cilvēki bija mans sākuma ceļš uz Dievturību un uz latviskās dvēseles veidošanu un kopšanu.

Mans tētis Tupešu Jānis nodzīvoja raibu, dziedošu, ražīgu, latvisku mūžu.

*„Vediet mani dziedādami, / Nevediet raudādami;
Lai iet mana dvēselīte / Pie Dieviņa dziedādama.”*

Pateicoties maniem vecākiem Tupešu Jānim un Mārai, mans dzīves ceļš ir bijis latvisks, saistīts ar Latviju un arī ar valodas uzlabošanu un turpināšanu. Pēdējos gados man veidojusies lielāka interese par latvisko identitāti – kas tā ir, kā mūsu sabiedrība to var piekopt, kā mēs varam veidot latviskāku vidi un ko tas īsti nozīmē katram individam – jauniešiem, vecākiem, skolotājiem un vecvecākiem. Esmu vadījusi pārrunas Gaņezera vasaras darbiniekiem un vēl pagājušā gadā

vadīju klases Gaņezera Vasaras skolas skolēniem par latvisko identitāti un nākotni. Kas mūs velk uz Gaņezeri? Un uz Dziesmu svētkiem? Man rūp mūsu nākotne. Mūsu latviešu valoda. Mūsu dziesmas un tradīcijas. Mūsu latviskās dvēseles.

Vadot šos kursus un pārrunas ar jauniešiem, esmu sapratusi, ka ikvienam, kas veido mūsu latviešu sabiedrību, svarīga latvietība un latviskās dvēseles dzirkstele. Tā ir tā, kas mūs rauj uz Dziesmu svētkiem. Tā ir tā izjūta, kas mūs pārņem miglainā Jāņu naktī zem zvaigznēm pie kvēloša ugunsкура. Tā, kuŗa ļauj dziesmai aiziet līdz visdziļākajām vietām un brīžiem likt birt asarām.

Dvēsele – kas tā vispār ir? Latviska dvēsele. Latviešu dvēsele. Latvijas dvēsele. Manā pasaules uzskatā dvēsele ir tas, kas tevi piesaista šai pasaulei. Tas, kas tu esi un kam tici. Dvēsele ir tā vieta, no kuŗas dzīvojam taisnāku ceļu un tā, kuŗa pavada aizsaulē un arī tā, kuŗa paliek šaisaulē. Dvēsele ir visdziļākā mūsu gaisma.

Gramatā „Latviešu Dievestība” vesela nodaļa veltīta dvēselei. Šajā grāmatā dvēsele aprakstīta kā „gaišums katrā cilvēkā. Cilvēka varā šo gaišumu padarīt plašāku, siltāku vai to apslāpēt.” Mums ir iespējams šo gaišumu parādīt uz āru, to kopt un dot tālāk vai arī, kā grāmatā rakstīts – to apslāpēt. Rādīsim šo gaišumu uz āru, padarīsim to siltāku, kopsim to, un dosim to tālāk.

Šajā pašā grāmatā rakstīts: „Mūsu senā dievestība nebija apsāpēta, tā bija dziļi, dziļi mūsu tautas sirdī, un to neviens nevarēja atņemt.” Vārdi sirds un dvēsele vijas viens ar otru. Kad mani bērni prasa „Kas IR dvēsele, māmiņ?” es saku ka tā ir visdziļākā sirds vieta.

Es un brālis Jānis uzaugām netālu no Madisonas,

Viskonsinas pavalstī. Tā bija maza lauku pilsēta, kurā citi latvieši nedzīvoja. Mēs dzīvojām tur līdz studijām universitātē. Katru vakaru pirms gulētiešanas vecāki dziedāja man un brālim dziesmas – latviešu tautasdziesmas. Es, bez šaubām, atkārtoti izvēlējos „Āvu, āvu baltas kājas”, jo tā bija visgaņākā dziesma, ko zināju! Ja tētis vai māmiņa kādu pantu izlauda, tad viņiem bija jā-sāk no sākuma. Tā arī klausījāties un mācījāties dziesmu vārdus. Viena no manām mīļākajām dziesmām bija „Maza bija neredzēju, kad nomira tēvs, māmiņ”. Dziesma par bāreņiem. „Celies augšā, tēvs, māmiņa, es pacelšu velēniņu.” Es raudāju, nesapratu vārdus un, vienalga, vēlējos to dziesmu dzirdēt vakaru pēc vakara. Bārenis, bārenītis. Man sāka iepatīties bāreņu dziesmas... tās, atceros, aizceļoja līdz manai dvēselei.

Šogad atvadoties no tēta, pēdējā dziesma, ko dziedājām, bija „Saulīt’ vēlu vakarāi” – dziesma, ko māte viņam bērniībā bija dziedājusi un viņš mums.

Jūras un zvejnieku dziesmas iepazinu, kad tētis automašīnā atskaņoja „Skandinieku”, vēlāk „Ilgu” kasetes. „Jūras māte, jūras māte ko dar’ mūsu zvejnieciņ?” Kaut biju maza, Baltijas jūra man jau likās pazīstama. Skaista, bīstama un branga. Dziesma „Es redzēju jūriņā, trīs zvejniekus zvejojam”. Cik skumīga, skaista dziesma, ko iemīlēju un kas aizskāra manu dvēseli. Atceros vienu īpašu jūras dziesmu, ko Ilga man vakar palīdzēja atcerēties.

Jūras māte, Vēja māte, Zemes māte – tās ap mani apvija zelta jostu, kamēr klausījos un mācījos dziesmas. Dziesmas un vecāku balss aizceļoja un iedzīvojās manā dvēselē. Vēl tagad varu dzirdēt tēta iemīļotos vārdus: „Nav svarīgi, kā dzied – bet, ka dzied no visas sirds!” Un tā viņš arī bieži darīja. Brīžiem šķībi, reizēm dziesmas vidū mainot tonkārtu, bet vienmēr no sirds.

Laila Medne, rīkojot šo skaisto daudzdzinājumu, jautāja man – kuņas dziesmas uzrunā tavu dvēseli? Es viņai teicu, ka katram cilvēkam tas ir ļoti individuāls jautājums. Bieži tās ir šūpuļdziesmas, kuņas vecāki dziedāja kopš mazām dienām, citiem tās varbūt ir koņa dziesmas. Un to dziesmu ir tik daudz.

Dziesma ir izveidojusi manu latvisko dvēseli.

Ar savu ģimeni pirmo reizi devos uz Latviju, kad man bija 12 gadu. Toreiz Latvijā vēl bija padomju laiki un piedzīvoju, ko citi, braucot uz Latviju tagad, neredz un nesaprot. Kāpēc māmiņa visu laiku raud? Kāpēc nedrīkst pie Brīvības pieminekļa nolikt ziedus? Kopā ar vecākiem un brāli tikāties ar folkoristiem, lai gan tajā laikā tūristiem tas nebija atļauts. Atceros, vēlu vakarā kādā dzīvoklī pie svečīšu gaismas tālruņus atkabināja vai apslāpēja, lai neviens nesaklausītu, ka klusi dziedam. Kaut es toreiz nesapratu, kāpēc tas tā notika, es tomēr

sapratu, ka dziesmas par mūsu Latviju bija aizliegtas. Kāpēc? Kā tas varēja būt? Šajos vakaros jutu dziļu svētību.

Domādams par latvisko dvēseli, manas atmiņas mani aizveda uz Gaŗezera Vasaras vidusskolu pie ilggadējās, tagad aizsaulē aizgājušas gramatikas skolotājas Paudrupes kundzes. Viņa 4. klasē mums lika ne tikai dziedāt „Grama – grama – gramatika, man patika gramatika”, bet lika mums visiem pēdējā skolas dienā stāvēt un dziedāt mežam. Dziedājām „Pūt, vējiņi, dzen laiviņu, aizdzen mani Kurzemē...”. Šis bija pārdomu brīdis, kad mute kustas, bet tikai dvēsele dzird un jūt. Dvēsele jūt, ka esi latvietis, iesakņojies dziļi dziļi zemē – tik dziļi, ka pat visbrangākās vētrās nevarētu tās izraut.

Kā daudzi zina, mani vecāki pirms 44 gadiem sāka svinēt Jāņus mūsu lauku īpašumā Viskonsinas pavalstī. Toreiz sanāca daudzi ļaudis no visurienes – kuņi kopā svinēja šo, manuprāt, visskaistāko un vissvētīgāko gadalaiku, vasaras saulgriežus. Jāņiem pieder milzīga vieta manā latviskā dvēselē. Kā es to zinu un jūtu? Es to zinu, tāpēc neļaušu Jāņu tradīcijām un dziesmām izmirt. Es turpināšu savai ģimenei un citiem, kuņi vēlas, rādīt ceļu uz latviskiem Jāņiem. Es ticu, mana tēta dvēsele atrodas mūsu Jāņu kalnā, un izjūtu viņa smaidu, tagad runājot par aizgājušiem vasaras saulgriežiem.

Pirms daudziem gadiem, kad biju pusaudze, es mūsu laukos tālā mežā redzēju tēlu. Mēs braucām ar traktoru un redzēju – vīriņu ar gaŗu, baltu bārdu. Tas man – un tikai man – māja ar roku. Es rādīju savai ģimenei, bet viņi to nesaskatīja. Kopš tās dienas es ticu, ka tas bija mājiens man – latviešu Dieviņa tēls – ko nēsāšu līdzī turpmākajā dzīvē. Kā rakstīts grāmatā „Latviešu Dievestība” – Dieviņš ir „esošais un paliekošais – visa sākums un padoms”.

Augstāk dzied cīrulītis / Par visiem putniņiem;

Augstāks Dieva padomiņš / Aiz šo visu pasaulīti.

Zeme. Saules māsa. Mēnessiņš. Ūdentiņš, akmentiņš. Māra. Zemes māte. Zemes māte mani ir vadījusi dzīvē un turpina vadīt. Mana latviskā dvēsele izjūt Zemes māti un tās vienreizējo skaistumu, spēku un mieru. Es izjūtu to, ka viņa cieš. Daudzos grūtos dzīves brīžos es klusumā esmu uzrunājusi Zemes māti, iedomājusies, ka sēžu zem stipra ozola mūsu laukos un esmu prasījusi Laimes mātei rādīt pareizo ceļu. Mana ticība ir ne tikai latviskā dzīvesziņa, bet arī zeme.

Pēc tēta aizceļošanas aizsaulē, es atradu mazu, brūnu, ādas blociņu ar krustakrustu uz vāka. Tas bija novalkāts, pat varbūt izmazgāts kādā kabatā. Tajā bija sarakstītas daudzas gudrības, izteicieni, dainas un domas. Vienā lapā viņš bija rakstījis: „Kas Zemi kopj, to Zeme kops.”

Tētis arī zemi kopa, un tagad tā kopj viņa dvēselīti.

Es daudz ko esmu stāstījusi par manu latvisko dvēseli – bet kā ar citiem? Ar jums? Ar jūsu bērniem un draugiem? Kā es varēšu nodrošināt, ka maniem bērniem – Krišam, Mārai un Audrim – izveidojas šīs latviskās dvēselītes. Ko tas nozīmē? Kas mums ir jādara? Es esmu augusi ar labiem piemēriem, bet dzīvē nekas nav zināms. Mūsu, kas runājam latviski, ir maz. Varbūt sāpīgi to dzirdēt – bet mēs varam visus pieņemt. Tā ir mūsu šīs dienas īstenība. Ir tādi, kuriem latviešu dvēsele saistās ar citām lietām – ar sportu, vai ar rotkalšanu, vai pat cepšanu. Mēs to nezinām – bet ikkatrs mums ir svarīgs. Neatstusim, bet pieņemsim viņus. Jo arī viņi varēs kādu dienu runāt par savu lavisko dvēseli.

Es ļoti labi zinu, ka uznāk slinkums... brīžiem slinkums atrast pareizos, sarežģītos latviešu vārdus. Gribas pateikt angļu valodā. Bet piedomāju. Vakaros gribas iet gulēt. Cik reizes var dziedāt „Pie Dieviņa gaŗi galdi?” Kādreiz pat trūkst spēka dziedāt, jo diena ir bijusi tik gaŗa. Lego mētājās visur ap māju – kur tad krāsol Lieldienu olas, kad jāskrien pa visu Čikāgu pa vienai meklēt sīpolu mizas? Ziemsvētkos ap māju blūķi vilkt? Un vēl to dedzināt? Vai par to nevar iesēdināt cietumā?

Mums visiem vienmēr būs kāds iemesls nedarīt. Nekopt. Nerunāt. Neiet. Nebraukt. Tieši tajos mirkļos es atceros to, ka mana māmiņa vēlos vakaros sēdēja pie rakstāmmašīnas un ar rakstāmmašīnu drukāja un ielīmēja latviešu vārdus un teikumus grāmatās, lai mēs ar brāļi varētu lasīt latviešu valodā. Tētis katru nedēļu uz mikroviļņu krāsns uzlika sakāmvārdu – un pārrunājām pie vakariņa galda, kādos gadījumos, piemēram, būtu pieņemams izmantot sakāmvārdu „nolikt karoti” un kad ne. Pēc vakariņām, kamēr ēdām saldējumu, rīkojām ar brāļi sacensības – kas var atrast pilsētas Latvijas kartē, ko mani vecāki bija pielikuši pie virtuves sienas.

Mani vecāki ir manas dvēseles pamats. Mēs to varam. Mums tas ir jādara. Mums ir jāliek pamati, lai mūsu bērni izjustu, kas ir tā latviskā dvēsele. Kas ir latviskā dzīvesziņa. Kas ir godi un gadskārtas? Kādas ir mūsu tautasdziesmas?

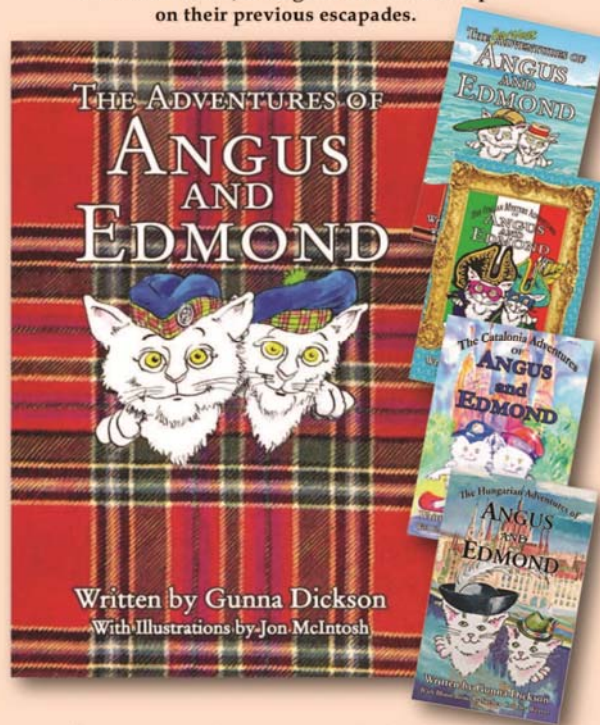
Manam tētim, Tupešu Jānim, bija latviešu dvēsele. Viņš arī ticēja, ka Zemes māte glabās viņa dvēselīti. Ar šo domu arī vēlos šo uzruna nobeigt ar mana tēta vismīļāko dziesmu. Paldies.

*Kūru, kūru uguntiņu, / Tumšajai naksniņā,
Pūti, pūti ziemelīti, / Stingtin, stingta augumiņš.*

*Uguntiņa, saules māsa, / Sildi manu augumiņ,
Sildi manu augumiņu, / Glabā manu dvēselīti.*

Curl up and enjoy!

While the Angora-mix brothers work on a new adventure, it's a good time to catch up on their previous escapades.

Order from www.Amazon.com and other online sites.
More information at <https://gdicksonbooks.com>

Cat tales – curtailed

Angus and Edmond's capers this year, along with so many other things in this world, were cut short by the pandemic. The well-traveled Angora-mix brothers look forward to completing their newest adventure in Canada. But, never mind, the holidays are a good time to catch up with their previous escapades.

The Adventures of Angus and Edmond (searching for their roots in Scotland via London and Paris);

The Key West Adventures of Angus and Edmond (East Coast road trip – driving from New York City to Philadelphia, Washington DC, and Florida);

The Italian Mystery Adventures of Angus and Edmond (solving a mystery while enjoying opera in Milan and carnival in Venice);

The Catalonia Adventures of Angus and Edmond (preparing for Animal Olympics, helping hurricane clean-up in Key West, and celebrating Barcelona's citizens and treasures);

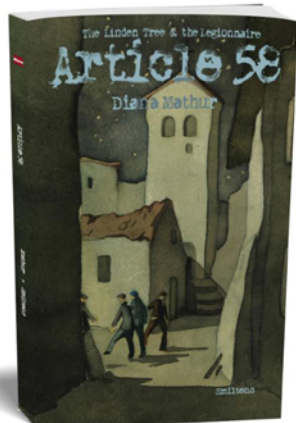
The Hungarian Adventures of Angus and Edmond (soaking up history and culture in Budapest and Vienna).

All books are available from www.Amazon.com and other online sites.

Additional information on <https://gdicksonbooks.com/>

Article 58

A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a *gift* to you
on *Midsummer*,

Receive a *free e-pub* of
Article 58,
the first of the series
The Linden Tree & the Legionnaire
when you subscribe to the
author's email newsletter at
DianaMathur.com

Supported by a grant from the
American Latvian Association
Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

Diana Mathur, Novelist & MBA

Phone: (310) 266-3816

Site: DianaMathur.com

email: dianamathur@gmail.com

Par Jāņu svinībām

Diemžēl Jāņus iecerētajā vietā *Heisler Park*
Lagunabīčā svinēt nevarēs. Svētkiem tuvojoties,
varbūt radīsies kāda cita iespēja. Ziņas par to varēs
atrast tīmeklī: www.biedriba.org

Foto: Agris Ziemelis

Laguna Beach

Ļoti, ļoti garšīgi!

Šis klaipiņš tika aizsūtīts uz
Kensingtonu Ziemeļkalifornijā

Var pasūtīt rupjmaizi, saldskābmaizi, pīrāgus, kūksu,
biezpiemaizi, kūpinātu lasi. Iespējama piegāde mājās!
Par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei,
tālr.: 310-908-6993; e-pasts: pegijat@gmail.com
Gustavam Daugvietim ļoti garšo pīrāgi. Un, protams, patīk
cepēja!

Sasniegums!

Mārtiņš Leikarts ir Re/Max 600 aģentu pirmajā desmitniekā. Mārtiņš Leikarts ir palīdzējis daudziem latviešiem pārdot nekustamo īpašumu un no sirds pateicas saviem klientiem par uzticību.

RE/MAX
ESTATE PROPERTIES

CONGRATULATIONS TO OUR TOP 100 FOR 2021

1. Bill Ruane	26. David Keller	51. Melinda Brock	76. DeAnn Eccles
2. Charles Fisher	27. Rina Culligan	52. Shar Farrokhsiar	77. Gerry Athas-Vazquez
3. Darren Pujale	28. Wendy Sun	53. Candice Carpenter	78. John Briscoe
4. Michael Kayem	29. Terry Ballentine	54. John Caprio	79. Joan Zirkel
5. Mike Pennings	30. Sherry LaMaison	55. Joey Van Leuven	80. Steve Simonetti
6. Reid Kaplan	31. Ian Rusnell	56. Janet Jung	81. Emily Piemonte
7. Igor Nastaskin	32. Mike Baker	57. Larrisa Rubijevsky	82. Kris Moore
8. Susan Sweeney	33. Pete Stefanelli	58. Jack McSweeney	83. Don Karasevicz
9. David Fowler	34. Elaine Carlson	59. Charlie Raine	84. Devra Zandell
10. Martin Leikarts	35. Ehren Jacobs	60. Denise Lavell	85. John Deferios
11. Gayle Probst	36. Sandra Allbee	61. Shane Proffitt	86. Carol Hemker
12. Gabrielle Herendeen	37. Norm Lucas	62. Jane Sager	87. Renate Lichter
13. Tiffany McGuinness	38. Jenny Yamada-Clayton	63. Liz Cotton	88. Jason Coughlin
14. Jason Buck	39. Blake Goldstein	64. Robert Villanueva	89. Victoria Babilonia
15. Denise Fast	40. Michele Miller	65. Letty Rivera	90. Jamie Anvaripour
16. Cindy Chew	41. Colin Kelly	66. J.D. Songstad	91. Freb Nayebe
17. Elizabeth Marquart	42. Jeff Kashanchi	67. Stephen Blais	92. Maureen Megowan
18. Robin Dahlstrom	43. Darren Chehrizi	68. Lauren Perreault	93. Cynthia Kortcamp
19. Lynn Lord	44. Karen Matteson	69. Sunny Rahmani	94. Joyce Reese
20. Evan Jay	45. Laura Davis	70. Kevin Moen	95. Laura Mattick
21. Tuba Ghannadi	46. Jessica Kim	71. Timary Day	96. Tim Marshall
22. Ken Conant	47. Charles Horwitz	72. Alison Clay-Duboff	97. Joyce Yang
23. Sheri McHale	48. Nadra Dahdah	73. Daniel Boag	98. Ruben Magana
24. Carla Zeoli	49. Carl Izbicki	74. Lindsey Brooks	99. Cheryl Bakotich
25. Kim Hall	50. Scott Nollner	75. Sally Steele	100. Juanita Stucker

600+ Local Agents • 14 Offices • Luxury Residential • Commercial Investment Division • Premier International Network

Honoring our Top Producing March Agents

TOP PRODUCERS

RE/MAX

TOP TEAMS

www.remax.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi

12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA

Re/Max Estate Properties
310-717-7577
mleikarts@gmail.com
BRE licence: 01706309

JOCIŅI

„Brīvu istabu mums nav,” viesnīcas reģistratūras darbinieks saka apmeklētājam.

„Ja ierastos prezidents Baidens, viņam gan atrastos istaba?”

„Jā, protams!”

„Tad dodiet man viņa istabu, viņa šovakar te nebūs!”

Dēls zvana mātei: „Māmiņ, es te paciemojos, vai vari atbraukt un aizvest mani uz mājām?”

„Nē!”

„Kāpēc?”

„Tāpēc, dēliņ, ka tu tagad esi precējies un tava vieta ir tur!”

Ģenerāļa kungs, jums ir tik daudz ordeņu, bet neviena ievainojuma!”

„Ievainojumiem man ir pietiekami daudz ierindnieku!”

„Atkal tu risini krustvārdu mīklas!” sieva žēlojas.

„Būtu vismaz kādu mīļvārdu pateicis!”

„Ar cik burtiem?”

Dēls, ja tu labi mācīsies, nopirksim tev datoru.”

„Bet ja es slikti mācīšos?”

„Tad nopirksim tev klavieres.”

Vīrietis piezvina draugam: „Vai dēlam mājasdarbu matēmatikā jau izpildīji?”

„Jā, nesen pabeidzu.”

„Es savam gan vēl ne. Varbūt iedosi norakstīt?”

„Dakter, kas man jādara, lai vīrs naktī nerunātu?”

„Dodiet viņam iespēju parunāt dienā.”

Sieva redz, ka vīrs stāv uz svariem un ievēl vēderu. Viņa smeļoties vīram prasa: „Tu domā, ka tas palīdzēs?”

„Protams, kā gan lai citādi es ieraugu tos ciparus?!”

Sandiego latviešu ev. lut. draudze*Ascension Lutheran Church*

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

Dievkalpojums vada diakone

Guna Reina

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Inese Pavāre Menvielle, tālr.: 858-249-5001

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus
izrakstīt: *Antra Priede Berger*Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.comFacebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.comFacebook: www.facebook.com/sandiegolatvian**Būt veselam un baudīt dzīvi
palīdzēs ALPF MEDICARE
PAPILDAPDROŠINĀJUMS!**Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un Bdaļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu,
ja esat vecumgrupā 65+.Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad
Deductible un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.*ALPF Medicare* papildapdrošinājums palīdz segt
izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes
pakalpojumus.Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties
atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:www.LRFA.org/medicare*ALPF Medicare* papildapdrošinājuma programmai
var pievienoties jebkurā laikā.Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav
atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137

www.LRFA.orgLibrary of Congress Prints and Photographs
Division Digital Collections, Available Onlinewww.loc.gov/collections/?fa=partof:prints+and...

Brīvdabas mūzeja e-gadatirgus:

www.egadatirgus.lv**GLĀBT VĒL GLĀBJAMO**Ar tādu cēlu, īstenojamu sapni Līgatnes
kultūras un atpūtas centra *ZEIT* vienība un
ZEIT izveidotājs Marģers Zeitmanis aicina
trimdā izdotās grāmatas sūtīt uz Līganti.
Plānots izveidot pievilcīgu kafejnīcu-lasītavu
-izstāžu zāli, kur ārvalstīs izdotā latviešu
literatūra būs visiem pieejama patīkamā
gaistonē.

Adrese: Gaujas iela 4, Līgatne, LV 4110

Ja nepieciešams, tiks apmaksāti pasta
izdevumi.E-pasta adrese saziņai: info@zeit.lv

Draudzes Lapa

2021. gada jūnijs / jūlijs / augusts

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

- Dievkalpojumi būs baznīcā, un sīkāka informācija tiks izziņota pa e-pastu
- Ieraksti būs atrodamī *YouTube.com* pēc katra dievkalpojuma
- Ja e-pastu nelietojat, lūdzu zvaniet draudzes amatpersonām pirms izziņotā dievkalpojuma

Draudzes dzīves kalendārs

13. jūnijā	plkst. 11:00	Uz Sibīriju 1941. gada 14. jūnijā aizvesto piemiņas dievkalpojums
27. jūnijā	plkst. 11:00	Dievkalpojums
29. augustā	plkst. 11:00	Dievkalpojums

Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2021. gadu!

Lūdzam draudzes nodevu – \$250.00 nosūtīt draudzes kasieri Dacei Taubei

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

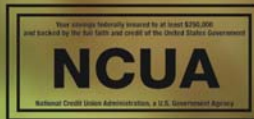
www.latvianchurchsocal.org Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

- Car Loans
- Mortgages
- Credit Cards
- Mobile Banking

Kalifornijas Lietuvių Kreditsabiedrība aicina
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības
biedrus atvērt kontus!

Piedāvājam labas likmes Savings, CD, un IRA kontiem!

www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd. Santa Monica CA 90404
310.828.7095 | info@clcu.org

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis pirms adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugseksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20___ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20___ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20___ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20___ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: **LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA**
Un nosūtīt: **DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039**

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura